Περιοδος 2η,
Νο 128
Ιούλης 2004
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Σ' αυτό το φύλλο

Το ΝΑΤΟ "εκπαιδευτής" της κατοχής στο Ιράκ σελ. 12

Δεν θέλουμε την αριστερά χειροκροτητή της Εθνικής σελ. 2

Τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών σελ 11

30 Χρόνια απο το '74 Χρειάζεται...

Δράση για Ειρήνη

Απο την δικοινοτική αντιπολεμική διαδήλωση στις 26 Ιούνη που διαπέρασε τα σύνορα

Πέρυσι μετά το άνοιγμα των συνόρων και το μεγάλο συναπάντημα των απλών ανθρώπων των δύο πλευρών, για πρώτη φορά μετά μετά απο 40 χρόνια πολέμων και συγκρούσεων εμφανίστηκε ένα κλίμα φιλειρηνικής διάθεσης, συμφιλίωσης και συναδέλφωσης σε μαζική κλίμακα. Στο πολιτικό σκηνικό εισέβαλε ξαφνικά και απροειδοποίητα ένας νέος παίκτης, ένα κίνημα από τα κάτω που μπορούσε να επηρεάσει τις εξελίξεις προς όφελος των απλών ανθρώπων και των δύο πλευρών. Εκείνο το κλίμα είναι που κατάφεραν να αναστρέψουν με το σχέδιο Αναν και τα δημοψηφίσματα. Ξαναέσπρωξαν τον κόσμο να οχυρωθεί μέσα στη κοινότητα του και με βάση την εθνική του ταυτότητα και οι πρωτοβουλίες πέρασαν ξανά στα χέρια των διάφορων πολιτικάντηδων των δύο πλευρών και των ιμπεριαλιστών.

Ο μόνος τρόπος να εξασφαλίσουμε μια ειρηνική λύση που να σέβεται τα δικαιώματα των απλών ανθρώπων και όχι τα συμφέροντα των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών είναι να πάρουμε ξανά εμείς την πρωτοβουλία, κτίζοντας ενα κίνημα επαναπροσέγγισης απο τα κάτω.

σελ. 2, 6-7 και 11

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΧΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

σελ. 3

Παγκόσμια αντίσταση στα σχέδια του Μπούς – ΝΑΤΟ

“Αυτοί συζητάνε για τον πόλεμο και την κατοχή. Εμείς συζητάμε για την ειρήνη και την ελευθερία”

Ανταπόκριση απο την Ισταμπούλ

Οι αμέτρητες συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και συναυλίες ενάτια στον Μπους και το ΝΑΤΟ που γίνονταν ολόκληρο τον Ιούνη κλιμακώθηκαν με μια διαδήλωση περισσότερων από 60.000 την Κυριακή, την ώρα που ο Μπους έφτανε στην Ισταμπούλ.

Η διαδήλωση γινόταν στην ασιατική πλευρά της πόλης, ενώ τα φέρι μπόουτ που ενώνουν τις δύο πλευρές δεν λειτουργούσαν κατά τη διάρκεια της Συνόδου. Παρόλα αυτά και παρά την έντονη βροχή το πρωί, και ακόμη περισσότερο παρόλη την ατμόσφαιρα τρομοκρατίας που είχε επιβληθεί στην πόλη τις τελευταίες μέρες, η διαδήλωση ήταν πολύ μεγάλη και ζωντανή.

Κάτω από πανό που έγραφαν: “Μπους, ίδιος και χειρότερος με τον πατέρα του”, και “ΝΑΤΟ, έξω από τη Μέση Ανατολή”, στη συγκέντρωση στο τέλος της ειρηνικής διαδήλωσης, απεύθυναν χαιρετισμό οι πρόεδροι της εργατικής συνομοσπονδίας DISK, της συνομοσπονδίας των δημόσιων υπαλλήλων KESK, του συνδικάτου των γιατρών και πολλών άλλων συνδικαλιστικών και επαγγελματικών ενώσεων.

Αυτοί που εισέβαλαν στην πόλη για τη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στις 28-29 Ιούνη ήταν οι αρχηγοί των 26 κρατών, μαζί με τις συνοδείες τους, περίπου 5000 άνθρωποι. Μόνο η συνοδεία του Μπους αριθμεί πάνω από 1000 άτομα. Χιλιάδες Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι αστυνομικοί και πράκτορες μυστικών υπηρεσιών ήρθαν για να βοηθήσουν τους 35.000 Τούρκους αστυνομικούς για να κάνουν την Ισταμπούλ ασφαλή πόλη για τους ηγέτες του κόσμου.

Νικήσαμε

Προφανώς ξέρουν ότι ο κόσμος είναι μη ασφαλής και γι’ αυτούς όπως είναι και για όλους μας όσο συνεχίζεται η κατοχή στο Ιράκ. Οπως είπε ο πρόεδρος της DISK, “Εχουμε ήδη νικήσει. Αν ο μόνος τρόπος που μπορούν να κάνουν τη Σύνοδό τους είναι αυτός, μέσα σε τέτοιες συνθήκες και σε τέτοιο φόβο, σημαίνει ότι έχουμε κάνει κατανοητό αυτό που θέλουμε να πούμε. Ολος ο κόσμος μπορεί να δει ότι ο Μπους και το ΝΑΤΟ δεν είναι καλοδεχούμενοι εδώ. Αυτό θέλαμε να μάθει ο κόσμος, και το έχουμε ήδη καταφέρει”.

Εδώ και εβδομάδες, όποιος ήθελε να έρθει στην Ισταμπούλ φωτογραφιζόταν! Κατά τη διάρκεια της ίδιας της Συνόδου, πρακτικά ολόκληρο το κέντρο της πόλης ήταν κλειστό και για την κυκλοφορία αλλά και για τους πεζούς. Από τον Βόσπορο δεν περνούσαν τάνκερ και πολλά πολεμικά πλοία είχαν αγκυροβολήσει στη μέση των στενών. Η πώληση παιχνιδιών-αεροπλάνων και άλλων “επικίνδυνων” παιχνιδιών είχε απαγορευτεί.

Η Ισταμπούλ μοιάζει με πόλη υπό κατοχή. Οπου και να πήγαινες υπήρχαν οδοφράγματα της αστυνομίας, τεθωρακισμένα οχήματα, απαγορευμένες περιοχές, άκροβολισμένοι αστυνομικοί στις ταράτσες. Η ατμόσφαιρα πίεσης και επικείμενου κινδύνου ανάγκασε πολλούς ανθρώπους να εγκαταλείψουν την πόλη. Ο Μπους και το ΝΑΤΟ θα προτιμούσαν να κάνουν τη Σύνοδό τους σε μια πόλη φάντασμα και παραλίγο να τα καταφέρουν να μετατρέψουν την Ισταμπούλ σε κάτι τέτοιο.

Παρόλα αυτά, η καμπάνια Gelme Bush (Μην Ερθεις Μπους), μετέτρεψε ολόκληρη την πόλη σε μια περιοχή διαρκούς και ζωντανής διαμαρτυρίας. Εγινε μια διαδήλωση “προειδοποίησης” στις 5 Ιούνη για να προειδοποιήσουμε τον Μπους και το ΝΑΤΟ να μην έρθουν. Εγιναν δύο συναυλίες και μια “Εναλλακτική Σύνοδος” κάτω από το γενικό σύνθημα “Αυτοί συζητάνε για τον πόλεμο και την κατοχή. Εμείς συζητάμε για την ειρήνη και την ελευθερία”.

Ρόνι Μαργκόλις

”Εμείς δεν πολεμάμε για τα πετρέλαια”

Ανταπόκριση απο την Αθήνα

Περισσότεροι από 2000 ακτιβιστές ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο και πήραν μέρος στη συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος, το Σάββατο 26 Ιούνη. Με δεκάδες πανό από περιοχές και σχολές της Αθήνας, αλλά και αντιπροσωπείες από άλλες πόλεις όπως η Πάτρα, τα μέλη της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο βρέθηκαν από νωρίς το απόγευμα μπροστά στην εξέδρα της οδού Ερμού. Με πανό επίσης συμμετείχε η Αντικαπιταλιστική Συμμαχία, το ΣΕΚ, ο Σύλλογος Εργαζόμενων Δήμου Αγ. Παρασκευής, οι Δημοσιογράφοι των Financial Crimes, το Νυστέρι -Πρωτοβουλία Γένοβα στα Νοσοκομεία, η Πρωτοβουλία Ομοφυλόφιλων Ενάντια στην Καταπίεση, οι Μαθητές Anticapitalista. Στο Σύνταγμα βρέθηκαν πολλοί Παλαιστίνιοι αγωνιστές, από τις ενώσεις των εργαζόμενων και των φοιτητών, αλλά και Ιρακινοί και άλλοι Αραβες που ζουν στην Ελλάδα. Συμμετείχαν ακόμη αντιπροσωπεία της Κομμουνιστικής Ανανέωσης και της Επιτροπής Αλληλεγγύης για την Απελευθέρωση και τη μη έκδοση του Ταϊλάν.

Στο πρόγραμμα της Συγκέντρωσης εναλλάσσονταν τα συγκροτήματα και οι χαιρετισμοί. Αντιπολεμικά τραγούδια όπως το χαρακτηριστικό αντι-Μπους “Τι θέλεις στο Ιράκ, καουμπόι;” δονούσαν την ατμόσφαιρα.

Ο Στέφανος Ληναίος, ηθοποιός, ήταν ο πρώτος ομιλητής που χαιρέτισε τη συγκέντρωση, γεμάτος οργή για τον πόλεμο και την κατοχή που συνεχίζεται, αλλά και για τους ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών που σιωπούν.

Ο Στέλιος Κούλογλου, δημοσιογράφος που πολλές φορές έχει ασχοληθεί με τα ψέματα και την προπαγάνδα των ιμπεριαλιστών, ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή, απέδωσε με ειρωνικό τρόπο την πραγματική κατάσταση που επικρατεί αυτή τη στιγμή στο Ιράκ. “Ο μόνος τρόπος για να σταματήσουν όλα αυτά, είναι να αποχωρήσει τώρα ο στρατός κατοχής”, είπε κλείνοντας.

Ο Πάνος Γκαργκάνας από την Εργατική Αλληλεγγύη κάλεσε τη νέα γενιά του αντιπολεμικού κινήματος “να οδηγήσει τον Μπους σε ένα νέο Βιετνάμ”. Ο Χάλεντ αλ-Ανι, Ιρακινός που ζει στην Ελλάδα ονόμασε το αντιπολεμικό κίνημα “το κύτταρο της ιρακινής αντίστασης”. Ο Μαρίζα Θεοτοκάτου, από τους Μαθητές Σταματήστε τον Πόλεμο - Anticapitalista, τόνισε πως οι μαθητές “θα συνεχίσουν να βρίσκονται στο δρόμο ενάντια στον πόλεμο”.

Ακόμη διαβάστηκαν χαιρετισμοί από τα αντιπολεμικά κινήματα της Ιρλανδίας, της Τουρκίας, της Κορέας και της Κύπρου. Ακτιβιστές από τις χώρες που βρίσκονταν τις ίδιες μέρες στους δρόμους ενάντια στον Μπους και το ΝΑΤΟ, έστειλαν μηνύματα στις συγκεντρώσεις που γίνονταν στις πόλεις της Ελλάδας που τόνιζαν τους διεθνιστικούς δεσμούς που ενώνουν όσους αγωνίζονται ενάντια στον πόλεμο σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Στη συνέχεια αφού πρώτα διαβάστηκε το ψήφισμα της συγκέντρωσης,

Με επικεφαλής το μεγάλο πανό της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο αλλά και ένα ομοίωμα των βασανιστηρίων που γίνονται στις φυλακές του Ιράκ, η πορεία ξεδιπλώθηκε στη λεωφόρο Β. Σοφίας, και με συνθήματα: “Τέρμα πια τα ψέματα, ακούστε το καλά, εμείς δεν πολεμάμε για τα πετρέλαια”, “Στο σφαγείο δεν θα πάμε εμείς, να πάει άμα θέλει ο Καραμανλής”, έφτασε μέχρι την σιδερόφρακτη για άλλη μια φορά Αμερικάνικη Πρεσβεία. Λίγες μέρες πριν από τη “μεταβίβαση εξουσίας στο Ιράκ”, το αντιπολεμικό κίνημα κατάφερε να ξανασυντονιστεί σε μια σειρά χώρες ενάντια στα μαγειρέματα του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Ηταν ένα δυνατό μήνυμα στους πολεμοκάπηλους ότι οι ακτιβιστές της ειρήνης θα βρισκόμαστε στο δρόμο μέχρι να νικήσουμε.

Νίκος Λούντος

Λευκωσία: Η διαδήλωση που διαπέρασε τα σύνορα

100 περίπου διαδηλωτές, Έλληνες και Τούρκοι συγκεντρωθήκαμε με πανό και σημαίες στο πάρκο Κουγουλού στην βόρεια Λευκωσία με σκοπό την πορεία στο προξενείο των ΗΠΑ στη βόρεια Λευκωσία και με τελικό σταθμό την Πλατεία Ελευθερίας στη νότια Λευκωσία. Δυστυχώς, εκεί “ενημερωθήκαμε” από τους αστυνομικούς της κυβέρνησης του αριστερού πρωθυπουργού Μεχμέτ Αλί Ταλάτ, ότι όσοι ελληνοκύπριοι θα συμμετείχαν στην πορεία θα συλλαμβάνονταν! και αυτό με το πρόσχημα ότι οι ελληνοκύπριοι θεωρούνται αλλοδαποί.

Σε ένδειξη διαμαρτυρίας οι συμμετέχοντες σχηματίσαμε με τα κορμιά μας το σύμβολο της ειρήνης στο γρασίδι του πάρκου. Έλληνες και Τούρκοι μαζί χέρι με χέρι καταγγέλλοντας στα μέσα το συμβάν σαν πολιτική παρέμβαση της κυβέρνησης Ταλάτ ενάντια σε μια δικοινοτική εκδήλωση που αποτελούσε μέρος μιας διεθνούς κινητοποίησης που γίνεται στην Τουρκία ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ. Στη συνέχεια αφού διαβάστηκε ο χαιρετισμός των Τούρκων συναγωνιστών από την Ισταμπούλ, αποφασίστηκε να πορευθούν μόνο οι Τουρκοκύπριοι κρατώντας όμως συμβολικά στην αρχή της πορείας το πανό που έγραφε «Οχι στην κατοχή του Ιράκ- Λευτεριά στην Παλαιστίνη» και στις δύο γλώσσες σαν συμβολική παρουσία και των ελληνοκυπρίων.

Οι ελληνοκύπριοι αποχωρήσαμε από την εκδήλωση μόνο για να περιμένουμε τους τουρκοκύπριους συναγωνιστές μας στη “νεκρή ζώνη” μεταξύ των δύο οδοφραγμάτων. Από εκεί πορευθήκαμε μαζί περνώντας το ελληνικό οδόφραγμα αφήνοντας άναυδους τους ελληνοκύπριους αστυνομικούς! Η αμηχανία ήταν φανερή στα πρόσωπα τους, ιδιαίτερα αυτών που κινηθήκανε προς στιγμή για να ζητήσουν “διαπιστευτήρια” από τους διαδηλωτές!

Στη συνέχεια πορευθήκαμε στην κεντρική πλατεία της νότιας Λευκωσίας, περνώντας πρώτα από την Λεωφόρο Μακαρίου. Η αστυνομία της κυβέρνησης της αριστεράς αφού ξεπέρασε το αρχικό σοκ, προσπάθησε και εδώ να μας εμποδίσει από το να περπατήσουν στην Μακαρίου. Κάτι που δεν κατάφερε φυσικά αφού συνεχίσαμε κανονικά την πορεία με τα πλακάτ και τα αντιπολεμικά και αντικαπιταλιστικά μας συνθήματα να ηχούν και στις δύο γλώσσες. Μια πανηγυρική και μαχητική ατμόσφαιρα είχε δημιουργηθεί με κυρίαρχο σύνθημα το Gelme Bush Istemiyoruz (Μην έλθεις Μπους δεν σε θέλουμε).

Για ακόμα μια φορά Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι ακτιβιστές έδειξαν έμπρακτα πώς μπορούμε να παλέψουμε μαζί ενάντια στα εθνικιστικά μίση και να ξεπεράσουμε τα σύνορα που δημιούργησαν οι ιμπεριαλιστές και οι ντόπιοι συνεργάτες τους και να κτίσουμε ένα κοινό μέτωπο αγώνων για μια “άλλη Κύπρο”, μια ειρηνική Κύπρο χωρίς στρατούς και βάσεις και χωρίς καμιά συμμετοχή στα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Μας είπαν ψέματα
Μα μην πληρώσουμε εμείς τα σπασμένα

Πακέτο μέτρων για την αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους κατάθεσε στην Βουλή ο Υπουργός οικονομικών Μάκης Κεραυνός. Ένα χρόνο και κάτι από την εκλογή της, η κυβέρνηση της «αλλαγής», φαίνεται να γράφει στα παλιά της παπούτσια τις υποσχέσεις που έδωσε στους εργαζόμενους που την στήριξαν με την ψήφο τους και τους καλεί να σφίξουν ακόμα περισσότερο τα ζωνάρια για να καλυφτούν τα ελλείμματα.

Μπορεί στο τέλος με τον αγώνα τους οι φοιτητές την νοσηλευτικές να κέρδισαν αλλά πολλά άλλα κομμάτια εργαζομένων νοιώθουν προδομένα απο την κυβέρνηση της "αλλαγής"

Κέρδισαν τις εκλογές με την υπόσχεση ότι θα αλλάξουν τη νεοφιλελεύθερη πολιτική που ακολουθούσε η προηγούμενη κυβέρνηση. Κοροϊδέψανε τον κόσμο δίνοντας ψεύτικες προεκλογικές υποσχέσεις για αυξήσεις επιδομάτων, για κοινωνικές παροχές και ένα σωρό άλλα και σήμερα λένε όχι μόνο ότι δεν μπορούν να δώσουν αυτά που υποσχέθηκα αλλά θέλουν να πάρουν και άλλα, με τη δικαιολογία ότι η προηγούμενη κυβέρνηση άφησε μεγάλο χρέος και δεν αντέχει η οικονομία.

Στις πλάτες των εργαζομένων

Σύμφωνα με την Κυβέρνηση το δημόσιο χρέος έφτασε το 2003 στα £420 εκατ. ή στο 6,3% του ΑΕΠ και θα ανέβει στο 8,2% ή £685 εκατ. αν δεν ληφθούν μέτρα. Με τα μέτρα που προτείνει υπολογίζει ότι το έλλειμμα θα μειωθεί στο 5,6% για το 2004, στο 2,9% το 2005, στο 2,2% το 2006 και τέλος στο 1,5% το 2007. Σε έναν και μόνο χρόνο (μεταξύ 2004 και 2005) το έλλειμμα θα πρέπει να μειωθεί κατά £265 εκατ.

Στα μέτρα που προτείνει είναι ο περιορισμός των δικαιούχων για τα επιδόματα τέκνου και της φοιτητικής χορηγίας. Ο τερματισμός της ετήσιας αναπροσαρμογής του επιδόματος τέκνου βάση του ρυθμού πληθωρισμού. Ο διπλασιασμός της συνεισφοράς των δημοσίων υπαλλήλων στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και η ταυτόχρονη περικοπή της αντίστοιχης συνεισφοράς της Κυβέρνησης. Η συγκράτηση του ρυθμού αύξησης των συντάξεων και των δημοσίων βοηθημάτων. Παγοποίηση μισθών και ωφελημάτων στο ευρύτερο δημόσιο τομέα. Αύξηση του ορίου αφυπηρετήσεις από τα 60 σε 63 για το δημόσιο τομέα και από 63 σε 65 στο ιδιωτικό. Παρά το ότι δηλώνει ότι δεν είναι στις προθέσεις της η επιβολή νέων φορολογιών εισηγείται νέα φορολογία για τα κινητά τηλεφωνά (2 λίρες το μήνα) και προτίθεται να αυξήσει κατά 3 λίρες τους φόρους αεροδρομίου.

Δεν χρειάζεται να είναι κάποιος ειδικός για να καταλάβει ότι τα νέα μέτρα της κυβέρνησης, στοχεύουν προς την πλευρά των εργαζομένων. Ο υπουργός οικονομικών κάνει ότι και ο προκάτοχος του. Ενώ για τους εργαζόμενους προτείνει περισυλλογή για τα αρπακτικά της αγοράς, συζητά να τους δώσει φορολογική αμνηστία για τα κεφάλαια που φυγάδευσαν παράνομα και ρύθμιση του τραπεζιτικού απόρρητου με τέτοιο τρόπο που να μπορούν να συνεχίσουν να κρύβουν τα κέρδη τους.

Κυβέρνηση καπιταλιστών

Η κυβέρνηση προφασίζεται σήμερα ότι είναι υποχρεωμένη να πάρει σκληρά μέτρα για να κλείσει τις τρύπες που άφησαν οι προηγούμενοι, όμως αυτό δεν είναι αλήθεια. Μπορεί η προηγούμενη κυβέρνηση να ανέβασε το δημόσιο χρέος αλλά τα συγκεκριμένα μέτρα για την κάλυψη του και στα συγκεκριμένα χρονικά όρια (μέχρι το 2007 να πέσει το χρέος στο 1.7%) είναι επιλογή αυτής της κυβέρνησης.

Η μείωση του δημόσιου χρέους μπορεί να έρθει και μέσα από διαφορετικά μέτρα και σε διαφορετικά χρονοδιαγράμματα. Μπορεί να φορολογήσει τους πλούσιους και την εκκλησία. Ας μειώσει τις στρατιωτικές δαπάνες. Ας τα πάρει από αυτούς που τους τα έδινε απλόχερα, τα αρπαχτικά του χρηματιστηρίου και των τραπεζών. Το ότι κάνει αυτές τις συγκεκριμένες επιλογές και στρέφεται ενάντια στους εργαζόμενους είναι γιατί επείγεται να φτάσει το 2007 να καλύψει τους δείκτες που βάζει σαν όριο η Ε.Ε για να μπορεί μια χώρα να ενταχτεί στην ζώνη του ευρω.

Όταν ήταν στην αντιπολίτευση έκαναν κριτική στο Κληρίδη και τον Βασιλείου ότι στις διαπραγματεύσεις για την ένταξη δεν διεκδίκησαν παρατάσεις, εξαιρέσεις και κονδύλια από τα χρηματοδοτικά πακέτα της Ε.Ε, φορτώνοντας στους εργαζόμενους το κόστος εναρμόνισης. Τώρα κάνουν αυτοί το ίδιο. Θα μας πατήσουν στο λαιμό για να φτάσουν σε 3 χρόνια να μπουν στο ευρω.

Τον περασμένο Μάρτη η εαρινή σύνοδος της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάσισε την προώθηση και επιτάχυνση της νεοφιλελεύθερης μεταρρύθμισης σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Μάλιστα για να αναπτυχθεί η ευρωπαϊκή οικονομία με αμερικάνικους ρυθμούς προσανατολίζονται στην υιοθέτηση των οικονομικών μέτρων που εφαρμόστηκαν από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα για 13 χρόνια κυρίως στις χώρες της Ασίας και της Λ. Αμερικής και εγκαταλείφθηκαν το 2002 σαν υπεύθυνα για τις κρίσεις της δεκαετίας του '90.

Αυτή η πολιτική συμπυκνώνεται στην μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος και συστήματος υγείας, την πλήρη απελευθέρωση της αγοράς εργασίας και απελευθέρωση των αγορών. Για να το πετύχουν αυτό οι κυβερνήσεις πρέπει να κτυπήσουν ανελέητα τους εργαζόμενους.

Το πρόβλημα για την κυβέρνηση είναι ότι κέρδισε της εκλογές με την υπόσχεση για κοινωνική ευαισθησία και κοινωνικό κράτος, στηριγμένη στις προσδοκίες των απλών εργαζομένων αλλά είναι υποχρεωμένη να διαχειριστεί ένα σύστημα με βάση τις προτεραιότητες των ισχυρών οικονομικών κύκλων που πιέζουν να εφαρμοστούν όλες οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές ώστε να μπουν με αξιώσεις στο όμιλο των ισχυρών της Ευρώπης.

Αντίσταση

Δεν χρειάζεται να πληρώσουμε εμείς τα σπασμένα για να μπορούν τα αρπακτικά της αγοράς να ενταχθούν στο όμιλο των ισχυρών της Ευρώπης και να αυγατίζουν τα κέρδη τους. Πουθενά στην Ευρώπη οι εργαζόμενοι δεν έχουν δεχτεί αυτά τα μετρά με οποία δικαιολογία και αν προσπαθούν να τα περάσουν οι κυβερνήσεις τους. Στην Ιταλία, Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία, Ελλάδα οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να επιβάλουν παρόμοιες μεταρρυθμίσεις αλλά βρήκαν μπροστά τους τις δυναμικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων που τις ανάγκασαν να κάνουν πίσω. Το επιχείρημα ότι αφού κάναμε την επιλογή και μπήκαμε στην Ε.Ε είμαστε υποχρεωμένοι να ακολουθούμε και την πολιτική που μας προτείνει (στις Βρυξέλλες παίρνονται οι αποφάσεις και εμείς ακολουθούμε), δεν είναι αλήθεια. Αν ήταν έτσι και στο σχέδιο Αναν έπρεπε να πούμε ναι.

Η απογοήτευση και η δυσαρέσκεια μέσα στο κόσμο για τις επιλογές της κυβέρνησης είναι ολοφάνερη. Αυτό εισέπραξε και το ΑΚΕΛ στις ευρωεκλογές έστω και αν κάποιοι προσπαθούν να εξηγήσουν τις απώλειες που είχε σαν αποτέλεσμα της στάση που κράτησε στο δημοψήφισμα. Κάτι βέβαια που έπαιξε κάποιο ρόλο αλλά η κύρια αιτία είναι η αντίδραση του κόσμου για την στήριξη που παρέχει στις επιλογές της κυβέρνησης.

Τώρα είναι η στιγμή την δυσαρέσκεια να την μετατρέψουμε σε δράση αναγκάζοντας την κυβέρνηση να κάνει πίσω. Η στάση όμως των ηγεσιών των συντεχνιών και των κομμάτων της Αριστεράς δε βοήθα καθόλου αυτή την προοπτική.

Η ΣΕΚ ίσως να είναι το μόνο Ευρωπαϊκό συνδικάτο που ζητά το ίδιο την αύξηση του ορίου αφυπηρετήσεις. Σε όλη την Ευρώπη τα συνδικάτα οργάνωσαν απεργίες ενάντια στην προσπάθεια για αλλαγή στα όρια συνταξιοδότησης, εδώ η ΣΕΚ το βάζει σαν αίτημα. Η ΠΑΣΥΔΥ φαίνεται να είναι έτοιμη να παζαρέψει τα μέτρα αρκεί να πάρει κάποια ανταλλάγματα και η ΠΕΟ παρά το ότι στα λόγια μοιάζει να διαμαρτύρεται στη πράξη δεν φαίνεται διαθετιμένη να κάνει οτιδήποτε που θα την φέρει σε σύγκρουση με την κυβέρνηση.

Η ΕΔΕΚ που προεκλογικά θυμήθηκε τις «σοσιαλιστικές» τις καταβολές, στηρίζει απόλυτα τις νεοφιλελεύθερες επιλογές και προχωρώντας ακόμα ένα βήμα πιο μπροστά και από την ίδια την κυβέρνηση προτείνει την επιτάχυνση τις διαδικασίας των ιδιωτικοποιήσεων. Το ΑΚΕΛ που είναι το κόμμα στο οποίο προσβλέπουν οι περισσότεροι ότι κάτι μπορεί να κάνει, πέρα από κάποιες δηλώσεις στελεχών του που μοιάζουν να εκφράζουν δυσαρέσκεια για τα μέτρα τις κυβέρνησης είναι φανερό ότι δεν έχει καμία διάθεση να τα τσουγκρίσει με τον Παπαδόπουλο.

Για αυτό και η πρωτοβουλία για την οργάνωση της αντίστασης στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης και τις Ε.Ε πέφτει στους ωμούς των ίδιων των εργαζομένων. Σε αυτή την προσπάθεια δεν είμαστε μόνοι. Έχουμε μαζί μας σύμμαχους και συμπαραστάτες τα εκατομμύρια των Ευρωπαίων εργαζομένων που δίνουν την μάχη ενάντια στα ευρωαφεντικά και στις κυβερνήσεις που στηρίζουν τα συμφέροντα τους. Από αυτούς του αγώνες είναι που αντλούμε την δύναμη και την έμπνευση για να οργανώσουμε τους δικούς μας αγώνες, για να κτίσουμε μια νέα Αριστερά που θα είναι το κέντρο δράσης και συντονισμού των αγώνων των εργαζομένων για ένα καλύτερο και ειρηνικό μέλλον.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Ρόναλτ Ρήγκαν □ Οι Καλοί Πεθαίνουν Νέοι

Σε βαθιά γεράματα πέθανε ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ Ρόναλτ Ρήγκαν. Μαύρο δάκρυ έχυσαν για το θάνατο του, στις 5 του Ιούνη, οι ηγέτες του κόσμου. Ο Μπλέρ δήλωσε ότι θα λείψει στους φίλους και θαυμαστές του, η «σιδηρά κυρία» Θάτσερ έκφρασε την λύπη της, ο Σιράκ την συγκίνηση του και ο Τζιωρζ Μπους μίλησε για «έναν κόσμο που ο Ρηγκαν βοήθησε να σωθεί». Όμως εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο θυμούνται πολύ διαφορετικά πράγματα από τον Ρήγκαν. Ήταν ένας δολοφόνος αποφασισμένος να διαπράξει κάθε έγκλημα ώστε να αυξηθεί η εξουσία των πλούσιων του κόσμου -και ιδιαίτερα των Αμερικανών πλούσιων- σε βάρος των φτωχών του κόσμου.

Έγινε πρόεδρος σε μια δύσκολη στιγμή για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, λίγα χρόνια μετά την ήττα στο Βιετνάμ, την νίκη των Σαντινίστας στην Νικαράγουα, και το διώξιμο του Σάχη από το Ιράν. Κεντρικός στόχος του Ρήγκαν ήταν να αποκαταστήσει την αμερικανική ισχύ, χωρίς να νοιάζεται για το κόστος σε ανθρώπινες ζωές.

Στο Ιράκ του Σάνταμ Χουσεΐν που είχε εισβάλει στο Ιράν το 1980, έστειλε τον Ράμσφελτ-σημερινό υπουργό άμυνας, για να δώσει την υποστήριξη των ΗΠΑ.

Στήριξε την εισβολή του Ισραήλ στο Λίβανο το 1982 και ο αμερικανικός στόλος περιπολούσε στην ανατολική Μεσόγειο στην ώρα που χιλιάδες Παλαιστίνιοι σφάζονταν στους προσφυγικούς καταυλισμούς της Σιάμπρα και Σιατίλα.

Αμερικανικά αεροσκάφη βομβάρδισαν την πρωτεύουσα της Λιβύης, Τρίπολη.

Υποστήριξε το ρατσιστικό καθεστώς του απαρχάιτ στην Νότια Αφρική και τις επιδρομές του στις γειτονικές χώρες Μοζαμβίκη και Αγκόλα.

Μετέτρεψε την Κεντρική Αμερική σ' ένα σφαγείο. Στην Νικαράγουα η ΣΙΑ δημιούργησε ένα στρατό τρομοκρατών-τους Κόντρα, για να πολεμήσει ενάντια στην επαναστατική κυβέρνηση των Σαντινίστας. Στις γειτονικές χώρες, Ονδούρας, Ελ Σαλβαδόρ και Γουατεμάλα, έστησαν τάγματα θανάτου. Στο Ελ Σαλβαδόρ οι συμμορίες αυτές δολοφόνησαν 40 χιλιάδες ανθρώπους μέσα σ' ένα χρόνο. Ο άνθρωπος του Ρήγκαν στην Ονδούρα τότε ήταν ο Τζον Νεγκροπόντε -που αναλαμβάνει ισχυρός άνδρας του Ιράκ στα τέλη του μήνα. Έστειλε αμερικανικά στρατεύματα να εισβάλουν στο μικρό κράτος της Καραϊβικής, Γρανάδα.

Έφερε τον ψυχρό πόλεμο με την ΕΣΣΔ σε νέα ψηλά επίπεδα, με τεράστιες αυξήσεις στις πολεμικές δαπάνες και νέα όπλα μαζικής καταστροφής, πυρηνικούς πυραύλους Κρουζ, στην Ευρώπη και προωθώντας τους εξοπλισμούς στο διάστημα με τον «Πόλεμο των Άστρων». Οι υποστηρικτές του Ρήγκαν ισχυρίζονται ότι "απελευθέρωσε" τους λαούς του πρώην Ανατολικού Μπλοκ σπρώχνοντας την ΕΣΣΔ στην χρεοκοπία. Στην πραγματικότητα, πολύ προτού ο Ρήγκαν έρθει στο προσκήνιο, τα καθεστώτα αυτά είχαν μπει σε κρίση και οι λαοί ήδη απελευθέρωναν τους εαυτούς τους χωρίς καμιά βοήθεια από τις ΗΠΑ, με λαϊκές εξεγέρσεις όπως η Α. Γερμανία το 1953, η Ουγγαρία το 1956, η Τσεχοσλοβακία το 1967 και η Πολωνία το 1980.

Η αμερικάνικη γεύση της «ελευθερίας» έχει και την πικρή της γεύση στο Αφχανιστάν όπου ο εναγκαλισμός κομματιών του αντικατοχικού αντάρτικου που μαχόταν ενάντια στους Ρώσους οδήγησε στην ανόδων των πιο αντιδραστικών κομματιών όπως ο Χεκματιάρ. Ανάμεσα στους φίλους τους ήταν και ο Οσάμα Μπιν Λάτεν.

Αρχίζοντας την προεδρία του με την μαζική απόλυση των απεργών ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας ξεκίνησε μια μαζική αναδιανομή πλούτου από τους εργαζόμενους προς τους πλούσιους, η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Με αποτέλεσμα ο μέσος εργάτης στις ΗΠΑ να έχει μικρότερο πραγματικό μισθό από ό,τι πριν από 25 χρόνια και να δουλεύει 160 ώρες παραπάνω τον χρόνο. Μόνο μια μικρή μειοψηφία πλουσίων Αμερικανών κέρδισε οτιδήποτε από τις πολιτικές του Ρήγκαν.

Για όλους αυτούς τους λόγους ο Μπλερ, ο Μπους, ο Σιράκ και οι άλλοι εκθειάζουν τον Ρήγκαν. Αντίθετα το μόνο λυπηρό για εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο είναι ότι ο Ρήγκαν δεν πέθανε δύο δεκαετίες νωρίτερα.

Μιά απο τα ίδια για τους ανάπηρους στο Προεδρικό και στο "Σπιτι Του Λαου"

Έγινε στις 24 του Ιούνη εκδήλωση διαμαρτυρίας των αναπηρικών οργανώσεων. Η εκδήλωση έγινε σε δύο μέρη, το πρωί της 24ης οι ηγεσίες των οργανώσεων που αποτελούν την ΚΥΣΟΑ (Κυπριακή Συνομοσπονδία Οργανώσεων Αναπήρων) που κάλεσε την εκδήλωση πορεύτηκαν στο Προεδρικό και είχαν συνάντηση με τον υφυπουργό προεδρίας. Το απόγευμα έγινε εκδήλωση αναπήρων στην βουλή και συνάντηση με τον Πρόεδρο της βουλής.

Είναι πολύ καλό και θετικό που επιτέλους οι οργανώσεις των αναπήρων βγάζουν τα προβλήματα τους από τα γραφεία και τους διαδρόμους των υπουργείων στους δρόμους και την δημοσιότητα για να μάθουν οι απλοί άνθρωποι στην κοινωνία για την αναβλητικότητα με την οποία αντιμετωπίζονται οι ανάπηροι από την κυβερνήση, για τις υποσχέσεις που δίνονται απλόχερα και τους νόμους που ψηφίζονται για να μείνουν μετά γράμμα κενό.

Βέβαια η ηγεσία των αναπήρων διάλεξε ένα ήπιο τρόπο για να το κάνουν. Ένα ήσυχο τρόπο που δεν αντικατοπτρίζει τον θυμό που υπάρχει ανάμεσα στους αναπήρους για την κωλυσιεργία της κυβέρνησης.

Ακούσαμε ωραία λόγια όσοι βρεθήκαμε στην πίσω αίθουσα της βουλή από τον πρόεδρο της αλλά επειδή τα έχουμε ακούσει πολλές φορές σε τέτοιες αίθουσες χρειάζεται να αυξήσουμε την ένταση της διαμαρτυρίας μας στους δρόμους.

Σταύρος Σιδεράς

Ζακ Ρογκ εναντίον 2004 - Ποιός είναι ο πιο μεγαλομανής;

Αφρούς οργής έβγαλαν υπουργοί, πρώην υπουργοί, η Γιάννα Αγγελοπούλου και όλοι οι υποστηρικτές της Ολυμπιάδας μετά από τις δηλώσεις που έκανε ο Ζακ Ρογκ για το κόστος των Ολυμπιακών. Η μια πλευρά πετάει το μπαλάκι στην άλλη για το τεράστιο κόστος της Ολυμπιάδας. Και είναι πραγματικά τεράστιο. Από τα 4,5 δις ευρώ του αρχικού κόστους που είχε υπολογίσει η κυβέρνηση του Σημίτη, τώρα έχουμε φτάσει στα 10 δισεκατομμύρια ευρώ!

Η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) ζητούσε λιτές εγκαταστάσεις, είπε ο Ρογκ, αλλά η "μεγαλομανία των Ελλήνων" ήθελε εγκαταστάσεις παλάτια. Εφερε σαν παράδειγμα την περίφημη στέγη Καλατράβα η οποία -κατ' αυτόν- κόστισε 195 εκατομμύρια ευρώ. Οχι, αυτό είναι ψέμα, λέει η άλλη πλευρά, η στέγη κόστισε "μόνο" 55 εκατομμύρια.

Μα καλά, δεν ντρέπονται; Τα 55 εκατομμύρια είναι λίγα; Ας ζητήσει οποιοσδήποτε κλάδος εργαζομένων αυξήσεις ύψους 55 εκατομμυρίων ευρώ και αμέσως θα ακούσουμε τους υπουργούς να λένε ότι δεν υπάρχουν τα χρήματα και τους βαρώνους των ΜΜΕ να κατακεραυνώνουν τους "ανεύθυνους" που κοιτάνε την τσέπη τους. Ενώ, η στέγη Καλατράβα θα προσφέρει τα μέγιστα στην "ανάπτυξη" και στη "βελτίωση της ποιότητας ζωής"!

Η αλήθεια είναι ότι η Ολυμπιάδα από την αρχή ήταν ένα μεγάλο φαγοπότι, στις πλάτες των εργαζομένων. Οι "Αθάνατοι" εκτός από τις τσέπες τους, έπρεπε να φουσκώσουν και τις τσέπες των συνεργατών τους στις πολυεθνικές, στις αθλητικές ομοσπονδίες, ολόκληρες "αυλές". Το καρνέ του Αγγελόπουλου και ο κρατικός προϋπολογισμός επιστρατεύτηκαν.

Δίπλα σε αυτούς, από το φουσκωμένο κόστος κέρδισαν οι κατασκευαστικές εταιρείες, οι τράπεζες, οι "χορηγοί", ολόκληρη η άρχουσα τάξη που έχει τη φιλοδοξία να δείξει ότι μπορεί να διαχειριστεί ένα από τα μεγαλύτερα πανηγύρια των πολυεθνικών.

Η βουλιμία όλων αυτών έχει αρχίσει τώρα να γυρνάει μπούμεραγκ. Αντί για ατμομηχανή της οικονομίας, η Ολυμπιάδα θα γίνει ένα ακόμα μεγάλο βαρίδι για τους εργαζόμενους.

Στα μαλακά έπεσε το τραπεζικό καρτέλ

5 εκατομμύρια λίρες πρόστιμο καταδικάστηκαν από την ΕΠΑ (Επιτροπή Προστασίας Ανταγωνισμού) να πληρώσουν οι μεγαλύτερες τράπεζες-Κύπρου, Λαϊκή και Ελληνική, η κάθε μια ανάλογα με τα ποσοστό της αγοράς που ελέγχει, για την δημιουργία καρτέλ που τους εξασφάλιζε τα κέρδη τους.

Την απόφαση της ΕΠΑ φαίνεται ότι δέχτηκαν με χαρά και ανακούφιση οι τράπεζες! Σίγουρα πρέπει να είναι χαρούμενοι αφού μπορούσε να υποχρεωθούν να πληρώσουν δεκάδες εκατομμύρια (με ανώτατο 10% του κύκλου εργασιών της κάθε μιας). Η ΑΤΗΚ για παράδειγμα πλήρωσε 20εκ. λίρες πρόστιμο αφού σύμφωνα με την ΕΠΑ εκμεταλλεύτηκε το μονοπώλιο της στην αγορά τηλεπικοινωνιών.

Προς υπεράσπιση των τραπεζών οι δικηγόροι τους αποκάλυψαν στην ΕΠΑ ότι οι συνεννοήσεις ανάμεσα τους γίνονταν με γνώση της Κεντρικής Τράπεζας, η οποία ουσιαστικά οδήγησε τις τράπεζες να ακολουθήσουν το δρόμο των προσυνεννοημένων τιμολογήσεων και την δημιουργία καρτέλ.

Όχι μόνο αυτό αλλά φαίνεται ότι ο μεγαλύτερος συνήγορος των τραπεζών μπροστά στην ΕΠΑ δεν είναι άλλος από την Κεντρική Τράπεζα (κυβέρνηση) που ζητούσε να μείνει το πρόστιμο σε χαμηλά επίπεδα για να μπορέσουν οι Τράπεζες να ξεπεράσουν την χρηματιστηριακή φούσκα του 1999. Και οι πιέσεις έπιασαν τόπο αφού η τιμωρία περιορίστηκε στα πέντε εκατομμύρια.

Είναι εξοργιστικό όταν σκεφτεί κανείς ότι απλοί άνθρωποι βρέθηκαν στην φυλακή για χρέη πενταροδεκάρων να βλέπει την κυβέρνηση να επιτρέπει στους μεγαλοκαρχαρίες να κάνουν κέρδη δεκάδων εκατομμυρίων σε βάρος μας δείχνοντας μάλιστα επιείκεια στις «δυσκολίες» που αντιμετωπίζουν. «Δυσκολίες» που οι ίδιοι δημιούργησαν αφού η χρηματιστηριακή φούσκα του 1999 ήταν στο μεγαλύτερο βαθμό δική τους κατασκευή. Ακόμα η περίπτωση σπάζει ακόμα μια σαπουνόφουσκα, το μύθο ότι οι φιλελευθεροποιήσεις της αγοράς, στην περίπτωση των τραπεζών η φιλελευθεροποίηση των επιτοκίων, έχουν δήθεν στόχο μέσα από τον ανταγωνισμό να ευνοήσουν τους καταναλωτές. Αντίθετα το παιχνίδι είναι στημένο και ακόμα και η δημιουργία καρτέλ πέφτει στα μαλακά για να μπορέσουν τα κέρδη να αυγατίζουν χωρίς εμπόδιο.

Σ.Σ.

ΔΙΕΘΝΗ

Εξω ΤΩΡΑ από το ΙΡΑΚ

γράφει ο Αλεξ Καλλίνικος

"Οι Εργατικοί χρησιμοποιούν τον παράγοντα Ιράκ για να απαλύνουν τις συνέπειες της ήττας". Αυτή η απίστευτη φράση ήταν κεντρικός τίτλος της βρετανικής εφημερίδας Financial Times.

Με άλλα λόγια ο Τόνι Μπλερ και οι αυλικοί του προσπαθούν να υποβαθμίσουν την συντριβή του κόμματός τους στις πρόσφατες εκλογές παρουσιάζοντάς την σαν μια περαστική "ψήφο διαμαρτυρίας" ενάντια στον πόλεμο στο Ιρακ. Υστερα από άπειρες προσπάθειες να "ξεκολλήσει" από το ζήτημα του Ιρακ το Νέο Εργατικό Κόμμα παρουσιάζεται τώρα έτοιμο να μιλήσει για τον πόλεμο -μόνο και μόνο όμως για να απορρίψει από την αρχή τις απόψεις των αντιπάλων του.

Ενας από τους λόγους που κάνει την βρετανική κυβέρνηση σήμερα πρόθυμη να παραδεχτεί ότι ο πόλεμος είναι μια από τις βασικές αιτίες για την αντιδημοτικότητά της είναι η πεποίθησή της ότι η αγγλο-αμερικανική κατοχή έχει ξεπεράσει τα εμπόδια στο Ιράκ. Ο Μπλερ χαιρέτισε την ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ η οποία αναγνωρίζει την προσωρινή κυβέρνηση που υποτίθεται ότι θα αναλάβει την εξουσία στο Ιράκ στις 30 Ιούνη.

"Ο λαός του Ιράκ γνωρίζει τώρα ότι η παγκόσμια κοινότητα είναι ενωμένη στην προσπάθειά της να τον βοηθήσει να πάρει στα χέρια του το μέλλον του", είπε. Οι "τρομοκράτες" που αντιστέκονται στην κατοχή βρίσκονται τώρα αντιμέτωποι "με έναν ενιαίο κόσμο".

Πρόκειται για καθαρή φαντασία. Τους τελευταίους 18 μήνες έχουν παθεί κάμποσες ομόφωνες αποφάσεις για το Ιρακ από το Συμβούλιο Ασφαλείας. Οπως και η τελευταία ήταν συμβιβασμοί που γεφύρωναν στα χαρτιά μόνο τα ρήγματα που διαιρούν τις Μεγάλες Δυνάμεις.

Μπορεί η Γαλλία, η Γερμανία, η Ρωσία και η Κίνα να εμφανίζονται τώρα διατεθειμένες να νομιμοποιήσουν το νέο καθεστώς-μαριονέτα στο Ιρακ. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι είναι και έτοιμες να σηκώσουν έστω και το δαχτυλάκι τους για να βοηθήσουν τις ΗΠΑ και τη Βρετανία στο θέμα που τους καίει περισσότερο - την απελπιστική έλλειψη στρατευμάτων κατοχής στο Ιρακ.

Στην τελευταία σύνοδο των G8 ο Ζακ Σιράκ, ο πρόεδρος της Γαλλίας, μπλόκαρε με βέτο την πρόταση του Μπους να εμπλακεί το ΝΑΤΟ στην κατοχή. Η Γαλλία και η Γερμανία μπλόκαραν επίσης τις αμερικανικές προτάσεις για την διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους από τα 120 δισεκατομμύρια δολάρια του εξωτερικού χρέους του Ιρακ και "νέρωσαν" το σχέδιο του Μπους για μια "Ευρύτερη Μέση Ανατολή" επαναδιοργανωμένη με βάση τις αμερικανικές εντολές.

Και την ίδια στιγμή εφτά μέλη αυτού του "επανενωμένου" Συμβουλίου Ασφαλείας, ανάμεσα τους η Γαλλία, η Γερμανία και η Ισπανία, δήλωσαν ότι δεν θα υποστηρίξουν μια αμερικανική πρόταση για την επέκταση κάποιων παλιότερων αποφάσεων του ΟΗΕ που "προστατεύαν" τα στρατεύματα των ΗΠΑ από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο. Η Κίνα απειλησε ακόμα και με βέτο στον ΟΗΕ αν η Ουάσιγκτον προσπαθήσει να περάσει μια τέτοια απόφαση.

Αυτό αντανακλά την συντριπτική επίδραση των αποκαλύψεων για τα συστηματικά βασανιστήρια στις ελεγχόμενες από τις ΗΠΑ φυλακές σαν το Αμπού Γκράιμπ και του Γκουαντάναμο. Την περασμένη βδομάδα δικηγόροι της κυβέρνησης του Μπους παρουσίασαν κάποια έγγραφα με τα οποία ισχυρίζονται ότι ο Πρόεδρος έχει το δικαίωμα να αγνοεί τους νόμους της Γερουσίας και τις διεθνείς συνθήκες που απαγορεύουν τα βασανιστήρια.

Αυτό είναι το κυριότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν ο Μπους και ο Μπλερ. Η κατοχή έχει πυροδοτήσει μια ολοένα και μεγαλύτερη αντίσταση από τον ίδιο τον κόσμο στο Ιράκ.

Τις τελευταίες μέρες το στρατόπεδο της κατοχής έχει υποστεί και νέες ήττες. Ο Μπασάν Κούμπα, ο αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών του νέου καθεστώτος-μαριονέτας του Ιράκ δολοφονήθηκε στη Βαγδάτη.

Παρά την τεράστια δύναμη πυρός τους, η πολιτική κατάσταση ξεφεύγει από τον έλεγχο των βρετανικών και των αμερικανικών δυνάμεων κατοχής στο Ιράκ. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα σταματήσουν να χρησιμοποιήσουν αυτή τη δύναμη για να παραμείνουν στο Ιρακ, σκοτώνοντας πολύ περισσότερους ανθρώπους στη πορεία.

Το αδιάσειστο γεγονός της λαϊκής αντίστασης ενάντια στην κατοχή στο Ιρακ είναι, όμως, σήμερα φανερό σε όλους μέσα και έξω από τη Μέση Ανατολή. Αυτός είναι ο λόγος που οι Βρετανοί ψηφοφόροι μαύρισαν τον Μπλέρ. Οι αμερικάνοι ψηφοφόροι μπορεί να κάνουν το ίδιο και στον Μπους.

Σε ένα γκάλοπ που έγινε την περασμένη βδομάδα το 53% των Αμερικάνων δήλωσε ότι ο πόλεμος στο Ιρακ είναι αδικαιολόγητος. Το 61% πιστεύει ότι οι ΗΠΑ έχουν "βαλτώσει". Η σκιά του Βιετνάμ κρέμεται πιο μαύρη παρά ποτέ πάνω από τους κατακτητές του Ιράκ.

Απο τις διαδηλώσεις στην Ισταμπούλ ενάντια στη σύνοδο του ΝΑΤΟ και την παρουσία των Μπούς και Μπλέρ

Μεταβίβαση εξουσίας;

Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, έδωσε ομόφωνα την έγκρισή του στο ψήφισμα των ΗΠΑ για τη "μεταβίβαση εξουσίας στο Ιράκ.

Η πραγματικότητα είναι πως πρόκειται για μια μεταβίβαση-φάρσα και το ψήφισμα του ΟΗΕ το μόνο που καταφέρνει είναι να δείξει πως όλες οι Μεγάλες Δυνάμεις του πλανήτη, είτε το θέλουν είτε όχι, είναι συνένοχοι στο έγκλημα που συνεχίζεται στο Ιράκ.

Μετά τις 30 Ιούνη το Ιράκ θα έχει μια "κυβέρνηση", με πρωθυπουργό τον Ιγιάντ Αλάουι και πρόεδρο τον Γαζί αλ-Γιαουάρ. Ομως αυτή η κυβέρνηση δεν προέκυψε με καμιά δημοκρατική διαδικασία, ούτε ζητήθηκε η άποψη κανενός Ιρακινού. Τα πρόσωπα που την αποτελούν προέκυψαν από συμφωνία μεταξύ της κατοχικής αρχής των Αμερικάνων με επικεφαλής τον Μπρέμερ και του Κυβερνητικού Συμβουλίου του Ιράκ. Το οποίο όμως Κυβερνητικό Συμβούλιο είχε διοριστεί από την κατοχική αρχή λίγο καιρό μετά την κατάληψη της Βαγδάτης. Μάλιστα πολλοί από τους νέους υπουργούς είχαν θέση και στο Κυβερνητικό Συμβούλιο που διαλύεται στις 30 Ιούνη.

Οι διορισμένοι δηλαδή από τους Αμερικάνους έδωσαν έγκριση στον εαυτό τους να γίνουν κυβέρνηση και αυτό ονομάστηκε "μεταβίβαση εξουσίας στους Ιρακινούς". Ολα αυτά έγιναν υπό το βλέμμα του Λαχντάρ Μπραχίμι που είχε αναλάβει από τον ΟΗΕ την ευθύνη για την επιλογή των προσώπων, όμως όπως παραδέχεται και ο ίδιος ακόμη, η πραγματική επιλογή βρισκόταν στα χέρια των Αμερικάνων.

"Δεν νομίζω ότι θα ενοχληθεί ο Μπρέμερ αν πω ότι είναι ο δικτάτορας του Ιράκ. Εχει το χρήμα. Εχει την υπογραφή. Τίποτα δεν γίνεται χωρίς τη συγκατάθεσή του στη χώρα.", δήλωνε στη βρετανική εφημερίδα Γκάρντιαν, στις 3 Ιούνη.

Οι εκλογές αναβάλλονται για το τέλος του 2005, και όχι για το Μάρτη του 2005 όπως αναφερόταν μέχρι τώρα, και η μεταβίβαση εξουσίας σε αυτή τη "δημοκρατική" κυβέρνηση μετατίθεται για τις αρχές του 2006. Ομως ήδη οι Αμερικάνοι αρχίζουν να παίρνουν τα μέτρα τους και για εκείνες τις μέρες. Σύμφωνα με την κατοχική νομοθεσία, όποιος ανήκει σε παράνομη ένοπλη οργάνωση, ακόμη κι αν κάνει ανακωχή, χάνει για τρία χρόνια τα πολιτικά του δικαιώματα. Ετσι όλοι οι μαχητές της Αντίστασης, και πρώτα και κύρια ο Μοκτάντα αλ-Σάντρ και ο στρατός του δεν θα έχουν δικαίωμα συμμετοχής σε εκείνες τις εκλογές. Ετσι, ο δεύτερος πιο δημοφιλής άνθρωπος στο Ιράκ, σύμφωνα με επίσημη δημοσκόπηση, δεν θα έχει τη δυνατότητα να διεκδικήσει την ψήφο των Ιρακινών.

Αντίθετα, ο Ιγιάντ Αλάουϊ, που αναλαμβάνει πρωθυπουργός, θεωρείται ένας από τους πιο αντιδημοφιλείς ανθρώπους στο Ιράκ. Οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς στις 31 Μάη, έγραφαν πως ανάμεσα στα 17 πρόσωπα που θεωρούνταν πιθανά για τη θέση του πρωθυπουργού, ο Αλάουϊ είναι πιο αντιπαθής, και σύμφωνα με δημοσκόπηση ξεπερνάει σε αντιδημοτικότητα ακόμη και τον πρώην απατεώνα τραπεζίτη Αχμέντ Τσαλαμπί.

Και με τις επιλογές του χειροτερεύει σίγουρα την κατάσταση. Ανάμεσα στα άμεσα σχέδια του είναι "Να ξαναστήσουμε τις στρατιωτικές μονάδες που υπήρχαν στην εποχή του Σαντάμ Χουσεϊν και να δημιουργήσουμε μια δύναμη ταχείας επέμβασης και μια αντιτρομοκρατική μονάδα για να βγάλουμε πέρα με την κρίση ασφάλειας στη χώρα". Η διάλυση του στρατού του Σαντάμ ήταν λάθος κατά τον Αλάουϊ, ένα λάθος όμως που "αρχίζουμε να το διορθώνουμε".

Η κυβέρνηση που θα αναλάβει μετά τις 30 Ιούνη, δεν θα έχει μόνο ελάχιστο κύρος και ελάχιστη υποστήριξη από τον ιρακινό λαό. Θα έχει και ελάχιστη πραγματική εξουσία στα χέρια της. Το ψήφισμα αναφέρει ότι η κυβέρνηση θα έχει τον έλεγχο αλλά όχι σε σημαντικές αποφάσεις μέχρι να υπάρξει εκλεγμένη κυβέρνηση (δηλαδή το 2006). Μέχρι τότε η κατοχή θα συνεχίζεται κανονικά με τους Αμερικάνους να ελέγχουν τα πάντα.

Στα χέρια των Αμερικάνων συνεχίζουν να παραμένουν ζητήματα όπως οι ιδιωτικοποιήσεις, η ελευθερία του Τύπου και η πρόσβαση ξένων εταιριών στην ανοικοδόμηση του Ιράκ. Θα έχουν τη δυνατότητα να αποφασίζουν ποιος θα εκμεταλλεύεται τις πρώτες ύλες και πόσο θα ξεπουλιούνται τα έργα και η υποδομή του Ιράκ. Ενώ όσον αφορά το πετρέλαιο, έχουν ήδη κάνει ρύθμιση, σύμφωνα με την οποία όλες οι εταιρίες που αναμίχθηκαν στην εκμετάλλευση του ιρακινού πετρελαίου μέχρι τις 30 Ιούνη, αποκτούν ασυλία απέναντι σε οποιοδήποτε δικαστήριο θα θελήσει να αμφισβητήσει τα δικαιώματά τους και τα κέρδη τους. Ενώ αντίθετα, χάνουν αυτό το δικαίωμα όλες οι εταιρίες που θα θελήσουν να έρθουν για πρώτη φορά στο Ιράκ, μετά τις 30 Ιούνη. Διασφαλίζουν έτσι τα κεκτημένα των αμερικάνικων εταιριών που όρμηξαν στο Ιράκ μαζί με τους εισβολείς πέρσι το Μάρτη.

Συμβιβασμός

Η κυβέρνηση δεν θα έχει δικαίωμα βέτο στις στρατιωτικές επιχειρήσεις των Αμερικάνων μέσα στο Ιράκ. Το δικαίωμα αυτό είχαν ζητήσει να συμπεριληφθεί στο ψήφισμα η Γαλλία, η Ρωσία και η Κίνα αλλά τελικά ο συμβιβασμός κατέληξε σε μια διατύπωση περί "συμβουλευτικού ρόλου" της κυβέρνησης στην πολυεθνική δύναμη που έχει δικαίωμα να παίρνει κάθε αναγκαίο μέτρο για την "επιβολή της τάξης". Ετσι η Πολυεθνική Δύναμη κατοχής και κατ' επέκταση το Αμερικανικό Πεντάγωνο θα αποτελεί την πηγή της πραγματικής κρατικής ισχύος μέσα στο Ιράκ.

Η εξουσία θα παραμείνει στα χέρια των Αμερικάνων πάση θυσία, και μέσα από μια σειρά άλλες παρεμβάσεις. Ηδη μέσα στα Υπουργεία συμμετέχουν περίπου 150 Αμερικάνοι "σύμβουλοι", διορισμένοι από τις αρχές κατοχής. Οι συμβάσεις που έχουν υπογράψει για το "έργο" που προσφέρουν, ισχύουν και μετά τις 30 Ιούνη. Την ενορχήστρωση όλου αυτού του κράτους εν κράτει αναλαμβάνει η νέα Αμερικάνικη πρεσβεία στο Ιράκ, με επικεφαλής τον Νίκολας Νεγκροπόντε. Πρόκειται για την μεγαλύτερη αμερικάνικη πρεσβεία ολόκληρου του κόσμου με 2000 άτομα προσωπικό.

Ο ίδιος ο Αλάουϊ είναι άνθρωπος της CIA και ηγέτης μιας οργάνωσης που με τη χρηματοδότηση των Αμερικάνων τοποθετούσε βόμβες στο Ιράκ τη δεκαετία του '90, με την ελπίδα να προκαλέσει ανατροπή του Σαντάμ. Ο απολογισμός της "αντιστασιακής δράσης του" ήταν 100 άμαχοι νεκροί.

Την περασμένη βδομάδα ήταν η σειρά του να κάνει επίδειξη δουλοπρέπειας απέναντι στους Αμερικάνους κάνοντας έκκληση για την παρουσία του στρατού κατοχής, αλλά και προσκαλώντας και από τη μεριά του τη συμβολή των Ευρωπαίων: "Το Ιράκ θα χρειαστεί την πολυεθνική δύναμη για να νικήσει τους εχθρούς του. Καλώ τις ΗΠΑ και την Ευρώπη να προστατέψουν το Ιράκ". Οι σύμμαχοι του Μπούς στο ΝΑΤΟ ετοιμάζονται να ανταποκριθούν σ' αυτή την έκκληση.

30 χρόνια απο το

Τι οδήγησε στον πόλεμ

Και φέτος όπως και όλες τις προηγούμενες χρονιές θα ακούσουμε απο τις εξέδρες και τους άμβωνες τα αναθέματα για το προδοτικό πραξικόπημα και την εισβολή. Θα ακούσουμε ίσως και για κάποιους φανατικούς των δυο πλευρών και τις ευθύνες τους για τους πολέμους στη Κύπρο.

Οι πόλεμοι στη Κύπρο όμως δεν είναι αποτέλεσμα της δράσης κάποιων φανατικών που σκότωσαν, βίασαν, λεηλάτησαν και κατάστρεψαν αθώα θύματα ή ακόμη και ολόκληρα χωριά της άλλης πλευράς. Η όλη ιστορία του Κυπριακού είναι μια ιστορία ανταγωνισμών, συγκρούσεων και πολέμων όχι κάποιων φανατικών αλλά των ίδιων των αρχουσών τάξεων των δύο πλευρών και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων για να εξασφαλιστούν τα συμφέροντα τους οι διάφορες δυνάμεις που ήταν ανακατεμένες στο κυπριακό.

Η πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών, στη Κύπρο δεν τον Ιούλιο του 1974 με την εισβολή της Τουρκίας όπως θέλει να το παρουσιάσει η επίσημη ελληνοκυπριακή πλευρά. Ούτε βέβαια και η τούρκικη εισβολή ήταν καμία «ειρηνευτική επιχείρηση» όπως θέλει να το παρουσιάσει η επίσημη τουρκική πλευρά.

Όλες οι πλευρές θέλουν να κρύβουν τις δικές τους ευθύνες. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι πρόκειται για αρπακτικά που για χάρη των οικονομικών συμφερόντων τους δεν δίστασαν να οδηγήσουν σε αιματοκύλισμα και προσφυγιά χιλιάδες αθώα θύματα και από τις δύο πλευρές.

Οι διακοινοτικές συγκρούσεις είχαν αρχίσει πολύ πιο πριν, από το 1958 τουλάχιστον. Το αίτημα της Ένωσης δημιουργούσε πολλές αντιδράσεις στους τουρκοκύπριους από την δεκαετία του '40. Με το ξέσπασμα του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ για την Ένωση, οι αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων πήραν πολύ πιο έντονο χαρακτήρα με αποτέλεσμα το 1958 να έχουμε τις πρώτες συγκρούσεις και νεκρούς.

Οι συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου του ΄59-'60, και το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας απαγόρευαν την Ένωση και την διχοτόμηση. Αλλά αυτό δεν εμπόδισε τον Μακάριο, που είχε την στήριξη από την υπόλοιπη πολιτική ηγεσία και από το ΑΚΕΛ, να παραβιάσει το Σύνταγμα και να αρνείται να εφαρμόσει τις διατάξεις που ήταν προστατευτικές για τους τουρκοκύπριους. Αρνήθηκε να τους παραχωρήσει το δικαίωμα για χωριστούς δήμους στις πέντε μεγάλες πόλεις και αφού οι τουρκοκύπριοι για το λόγο αυτό αρνήθηκαν να ψηφίσουν τις νέες φορολογίες, τις πέρασε με προεδρικά διατάγματα.

Στο τέλος προσπάθησε να αλλάξει το ίδιο το Σύνταγμα και να αφαιρέσει κάθε προστατευτική διάταξη που υπήρχε υπέρ των τουρκοκυπρίων υποβάλλοντας τα περίφημα 13 σημεία. Για να επιβάλει αυτές τις αλλαγές δημιούργησε ένα ένοπλο σώμα από 5000 ένοπλους κάτω από τις διαταγές του Γιωρκάτζη. Αυτό ήταν το περίφημο σχέδιο Ακρίτας που οδήγησε στις συγκρούσεις του 63-64 κατά τις οποίες οι τουρκοκύπριοι είχαν εκατοντάδες νεκρούς, πρόσφυγες και αγνοούμενους.

Μέσα από αυτές τις εξελίξεις του '63-64, η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη κατάφερε να στριμώξει τους τουρκοκύπριους, το 18% του πληθυσμού, στο 4,8% του εδάφους, στους θύλακες και να τους απομονώσει για να τους αναγκάσει να δεχτούν τις προτάσεις του Μακαρίου.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι και οι τουρκοκύπριοι εθνικιστές προετοίμαζαν και αυτοί τις δικές τους εξελίξεις. Τις πρωτοβουλίες όμως τις είχε η ελληνοκυπριακή πλευρά και ο Μακάριος που βιάζονταν να απαλλαγούν από τους περιορισμούς της Ζυρίχης και των συμφωνιών του '60.

Οικονομικός πόλεμος

Ακόμα και στις «ειρηνικές» περιόδους των δυο κοινοτήτων, υπήρχε ένας αμείλικτος οικονομικός πόλεμος. Η κυρίαρχη οικονομικά εθνότητα, οι ελληνοκύπριοι, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη τους για να εμποδίσουν τους τουρκοκύπριους να αναπτυχθούν οικονομικά. Δεν τους έδιναν άδειες να κτίσουν τα δικά τους εργοστάσια ή ξενοδοχεία αν δεν είχαν έλληνα συνέταιρο. Οι τράπεζες δεν προσλάμβαναν τουρκοκύπριους υπάλληλους. Στην βιομηχανία είχαν τις πιο σκάρτες και κακοπληρωμένες δουλειές. Η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης γης, ούτε πουλούσε ούτε νοίκιαζε σπίτια, μαγαζιά ή κτήματα σε τουρκοκύπριους. Δεν έκαναν έργα σε περιοχές που ζούσαν τουρκοκύπριοι.

Η οικονομική και κοινωνική ανισότητα ήταν τεράστια. Το 1963 οι τουρκοκύπριοι έλεγχαν μόνο το 6,1% της βιομηχανικής παραγωγής, το 12.6% της αγροτικής και μόλις το 0.5% των εξαγωγών.

Αυτή ήταν η υλική βάση πάνω στην οποία μπόρεσε να πατήσει και ν' αναπτηχθεί ο εθνικισμός και στις δύο κοινότητες. Από την μεριά της ελληνοκυπριακής αριστεράς, του ΑΚΕΛ, όχι μόνο δεν υπήρξε οποιαδήποτε αντίδραση στην καταπίεση και εκμετάλλευση των τουρκοκυπρίων αλλά ουσιαστικά στήριξε όλες τις βασικές επιλογές της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης, όλ' αυτά τα χρόνια. Έτσι οι εργάτες και στις δύο πλευρές δέθηκαν πίσω από τις επιδιώξεις των κυρίαρχων τους τάξεων.

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Οι προσπάθειες των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να επιβάλουν την δική τους κυριαρχία, είχαν και την στήριξη της Ελλάδας. Αυτή η συμμαχία όμως δεν ήταν πάντα «αδελφική». Οι έλληνες καπιταλιστές είχαν τις δικές τους μεγαλεπήβολες επιδιώξεις.

Η ελληνική άρχουσα τάξη βρίσκονταν σε ανταγωνισμό με τη Τουρκία. Και οι δυο πλευρές διεκδικούσαν το ρόλο του ισχυρότερου σύμμαχου του δυτικού ιμπεριαλισμού στη περιοχή. Αυτό σήμαινε την οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική ανάδειξη τους στη περιοχή.

Το 1973 η «πετρελαϊκή κρίση» έστειλε τη τιμή του «μαύρου χρυσού» στα ύψη. Τα κοιτάσματα πετρελαίου στο Αιγαίο αποκτούσαν ξαφνικά τεράστια αξία. Από την άλλη ο ανταγωνισμός για τις αγορές στη Μέση Ανατολή σήμαινε αυτόματα ανταγωνισμό για τα αεροναυτικά περάσματα στο Αιγαίο. Η Ελλάδα ζητούσε να κηρυχθεί το Αιγαίο κλειστή θάλασσα. Τελικά κατάφερε να κερδίσει το δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων από 6 σε 12 ναυτικά μίλια.

Αν η Χούντα εξασκούσε αυτό το δικαίωμα τα διεθνή ύδατα του Αιγαίου θα περιορίζονταν από 49% σε ένα ελάχιστο 19%. Η Τουρκία απειλούσε ότι τυχόν επέκταση των χωρικών υδάτων, θα ήταν αιτία πολέμου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η Χούντα του Ιωαννίδη οργάνωσε το πραξικόπημα στη Κύπρο. Αυτή η κίνηση σκοπό είχε να αναβαθμίσει από τη μια την ίδια την Χούντα που κατέρρεε κάτω από την πίεση των εργατών και της νεολαίας και από την άλλη να αναβαθμίσει την στρατηγική θέση της Ελλάδας απέναντι στη Τουρκία. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα κατοχύρωνε το προβάδισμα του σαν ο πιο σημαντικός συνεταίρος των ιμπεριαλιστών στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειό.

Αυτό που δεν ήταν σίγουρο για τη Χούντα ήταν η στάση των ελληνοκυπρίων. Ο Μακάριος είχε κάνει αρκετές φορές επίδειξη ανεξαρτησίας από το «εθνικό κέντρο». Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός είχε πια καταφέρει τα δικά του ανοίγματα στη Μέση Ανατολή και ΕΣΣΔ και δεν είχε διάθεση να είναι ο κομπάρσος της ελληνοτουρκικής διαμάχης αλλά η τρίτη κορυφή του τριγώνου.

Η αντίσταση στο πραξικόπημα και την ΕΟΚΑ Β και η άρνηση των ελλήνων εργατών να συρθούν στο πόλεμο από τη χούντα χάλασε τα σχέδια των στρατοκρατών. Απομονωμένη η χούντα κατέρρευσε.

Η προοπτική

Η σύγκρουση και ο πόλεμος στην Κύπρο όπως και η υπόλοιπη ελληνοτουρκική διαμάχη είναι πέρα για πέρα αντιδραστική και άδικη και για τις δυο πλευρές. Έχει να κάνει με τα κυνικά συμφέροντα των καπιταλιστών και όχι των απλών ανθρώπων. Αν στη τελευταία φάση της πολεμικής σύγκρουσης, το '74 έχασαν οι ελληνοκύπριοι και έλληνες καπιταλιστές αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν και το δίκαιο με το μέρος τους, ότι είναι αθώα θύματα. Όλα τα προηγούμενα χρόνια ήταν αυτοί που καταπίεζαν και εξόντωναν τους τουρκοκύπριους.

Τα πραγματικά αθώα θύματα αυτής της σύγκρουσης και των πολέμων στην Κύπρο είναι οι απλοί άνθρωποι των δύο πλευρών, ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι, έλληνες και τούρκοι, που έχασαν τη ζωή τους, τα αγαπημένα τους πρόσωπα, τα σπίτια τους, τα πάντα. Αυτοί που δεν έφταιξαν σε τίποτα και πλήρωσαν το κόστος της απληστίας και του ανταγωνισμού των δύο αντιπάλων αρχουσών τάξεων.

Η προοπτική για την ειρήνη στη Κύπρο δεν βρίσκεται στις διπλωματικές μανούβρες του Παπαδόπουλου και του Ταλάτ ή στις πρωτοβουλίες των αμερικανών και της Ε.Ε. και στα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια. Η αξία αυτών των σχεδίων δοκιμάστηκε πολλές φορές στο παρελθόν και στη Κύπρο και αλλού. Βρίσκεται στο διεθνισμό και τους αγώνες, των απλών ανθρώπων και των δύο πλευρών που είναι οι μόνοι που έχουν συμφέρον από μια ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού.

Φέτος κλείνουν τριάντα χρόνια απο τον πόλεμο του '74 πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτή τη ευκαιρία για να στείλουμε το δικό μας μήνυμα ειρήνης και επαναπροσέγγισης και να μην αφήσουμε τους εθνικιστές να επιβάλουν το δικό τους κλίμα με τις εθνικιστικές τους φιέστες. Μπορούμε και πρέπει να οργανώσουμε κοινά μνημόσυνα για να τιμήσουμε τα αθώα θύματα των πολέμων στη Κύπρο και από τις δύο πλευρές. Παρόμοιες εκδηλώσεις που οργάνωσε πέρυσι η «Δικοινοτική πρωτοβουλία ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο» (φωτο δίπλα) αντιμετωπίστηκαν πολύ θετικά από την πλειοψηφία του κόσμου και στις δύο πλευρές. Φέτος πρέπει να προσπαθήσουμε να έχουν μεγαλύτερη συμμετοχή και από τις δύο πλευρές και να επιδιώξουμε και την εμπλοκή τοπικών αρχών και άλλων παραγόντων. Η διάθεση υπάρχει απ' ότι φάνηκε μετά τις πρώτες επαφές με τις τουρκοκυπριακές οργανώσεις νεολαίας

Με τους ιμπεριαλ

Μετά τα δημοψηφίσματα, μια νέα διαίρεση της κοινωνίας έχει εμφανιστεί στη Κύπρο και ιδιαίτερα μέσα στους ελληνοκύπριους. Η κοινωνία έπαψε πια να είναι χωρισμένη σε τάξεις. Δεν υπάρχουν πια η κυρίαρχη τάξη και η κυριαρχούμενη, οι καταπιεστές και οι καταπιεσμένοι, οι πλούσιοι και οι φτωχοί, οι εκμεταλλευτές και οι εκμεταλλευόμενοι, οι κατακτητές και οι κατακτημένοι, οι πολεμοκάπηλοι και τα αθώα θύματα των πολέμων. Η κύρια διαίρεση της κοινωνίας τώρα έχει γίνει το ναι και το όχι. Το αν κανείς ψήφισε ναι ή όχι στο σχέδιο Ανάν.

Αυτό καθορίζει τη στάση σε όλα τα θέματα, των περισσοτέρων, και κυρίως των ηγεσιών των κομμάτων που υποστήριξαν το ναι και ιδιαίτερα κάποιων κομματιών που εμφανίζονται σαν οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές της επαναπροσέγγισης της ειρήνης και της επανένωσης του νησιού.

Για αυτούς όσοι ψήφισαν όχι ταυτίζονται με τον εθνικισμό, με τον Παπαδόπουλο και τον Κουτσού και θέλουν τη διχοτόμηση του νησιού, δεν θέλουν την ειρήνη και ψήφισαν ενάντια στους τουρκοκύπριους. Αν βέβαια το κριτήριο για το ποιός υποστηρίζει την ειρήνη είναι το αν υποστήριξε και υποστηρίζει το σχέδιο Ανάν τότε θα πρέπει να νοιώθουν κάπως περίεργα που βρίσκονται στο ίδιο στρατόπεδο με τους «φιλειρηνιστές» Μπούς, Μπλέρ, Σολάνα, Φερχόιγκεν ή τον Κληρίδη και Αναστασιάδη των S-300.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το όχι του Παπαδόπουλου και πολύ περισσότερο του Μάτση και του Κουτσού ήταν ένα εθνικιστικό όχι που είχε σαν στόχο να εξασφαλίσουν μια πιο ελληνική διευθέτηση του Κυπριακού. Στόχος τους ήταν να εξασφαλίσουν πρώτα την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. και να χρησιμοποιήσουν αυτή τους τη θέση για να πετύχουν μια καλύτερη διευθέτηση με βάση τα ελληνοκυπριακά συμφέροντα. Όπως πολύ χαρακτηριστικά το βάζει ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης Δώρος Θεοδώρου: «*Η Κύπρος αυτή τη στιγμή ως μέλος της Ε.Ε. έχει κατακτήσει πολύ καλύτερη θέση στο ισοζύγιο δυνάμεων*». Είναι αναμφισβήτητα μια θέση που στρέφεται εναντίον των τουρκοκυπρίων

Στην ίδια κατεύθυνση είναι και το όχι του ΑΚΕΛ το οποίο αφού χαρακτήρισε το σχέδιο σαν ετεροβαρές υπέρ των τουρκικών θέσεων πρόβαλε την ανάγκη για εγγυήσεις για την ασφάλεια και την εφαρμογή του και κάποιες μικροαλλαγές για να γίνει λιγότερο επαχθές για τις ελληνοκυπριακές θέσεις. Στην ουσία το ΑΚΕΛ ζητούσε από το Συμβούλιο Ασφαλείας, τον Μπους, τον Μπλερ, τον Πούτιν και τα άλλα γεράκια του πολέμου να εγγυηθούν ότι η τουρκική πλευρά θα εφάρμοζε τη συμφωνία. Αντί να καταγγείλει την ανάμειξη και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών ζητούσε τη μεγαλύτερη εμπλοκή τους. Ηταν και αυτή μια εθνικιστική θέση που στρέφονταν ενάντια στους τουρκοκύπριους.

Εθνικιστικό ναι

Στην ίδια κατεύθυνση όμως στόχευε και το ναι που είπαν οι ηγεσίες των ελληνοκυπριακών κομμάτων. Και γι αυτούς το σχέδιο ήταν ετεροβαρές προς τις τουρκικές θέσεις και δεν ήταν αυτό που ήθελαν. Η μεγάλη τους έγνοια όμως ήταν να μην βρεθεί η Κυπριακή Δημοκρατία σε αντιπαράθεση με τους Αμερικανοβρετανούς και κατά συνέπεια με τα ΗΕ, την Ε.Ε. και γενικά τον «διεθνή παράγοντα» και να χάσει περισσότερα λέγοντας όχι απ ότι λέγοντας ναι. Για αυτό και χαιρέτησαν ολοι την πρόταση του ΑΚΕΛ για αναβολή των δημοψηφισμάτων αλλά κανείς δεν διανοήθηκε να προτείνει και αναβολή της ένταξης στην Ε.Ε ή να ζητήσει να σταματήσει το εμπάργκο και οι αποκλεισμοί σε βάρος των τουρκοκυπρίων. Αντίθετα σήμερα κατηγορούν τον Παπαδόπουλο ότι με το όχι, έδωσε τη δυνατότητα στους τουρκοκύπριους να διεκδικούν χαλάρωση του εμπάργκο και διεθνή αναγνώριση. Ήταν ένα ναι που από πίσω του έκρυβε την υστερόβουλη επιθυμία για να πάρουν τώρα ότι μπορούν περισσότερο και να κρατήσουν ανοιχτό το δρόμο στο μέλλον για να ξαναβάλουν χέρι στο βορρά. Ήταν ένα εθνικιστικό ναι που και αυτό στρέφονταν σε βάρος των τουρκοκυπρίων.

Βέβαια πολλοί από τους απλούς ανθρώπους κυρίως της αριστεράς υποστήριξαν το ναι γιατί πραγματικά ήθελαν την ειρήνη και τη συνεργασία με τους τουρκοκύπριους και δεν έβλεπαν με αυ-

...καλοκαίρι του 1974

...μο και το πραξικόπημα

...ιστές ή με τα Θύματα τους;

τό τον υποκριτικό και υστερόβουλο τρόπο τα πράγματα. Πίστευαν ότι μια διευθέτηση έστω και με ένα σχέδιο σαν αυτό των Αγγλοαμερικανών θα έδινε μια ευκαιρία για να ανοίξει ένα παράθυρο προς τη συνύπαρξη και έλπιζαν σε κάποια κοινή δράση ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων που να δώσει μια άλλη προοπτική στην ειρήνη στη Κύπρο. Παρ' όλα αυτά, ούτε αυτοί κατάφεραν να ξεπεράσουν την αντίληψη για τη νέα διαίρεση της κοινωνίας ανάμεσα στους οπαδούς του ναι και του όχι και να θεωρούν ότι από τη μια βρίσκονται οι υποστηρικτές της ειρήνης και της επαναπροσέγγισης, αυτοί που θέλουν λύση, και από την άλλη οι υποστηρικτές της διχοτόμησης, οι εθνικιστές που δεν θέλουν λύση.

Αυτή αντίληψη έχει οδηγήσει πολύ από αυτό το κόσμο να κλείσει τα αυτιά και τα μάτια του και να οχυρώνεται πίσω από το ναι και να μέμφεται όσους ψήφισαν όχι και να τους θεωρεί σαν τους πρώτους αντίπαλους του. Με τον ίδιο τρόπο και οι εθνικιστές του όχι προσπαθούν να παρουσιάσουν το όχι σαν επιβράβευση της εθνικιστικής πολιτικής τους.

Αυτό εκφράστηκε και στις ευρωεκλογές. Οι υποστηρικτές του ναι και κυρίως οι αριστεροί συγκροτήθηκαν σε μια προσπάθεια να δείξουν ότι έχουν σημαντική υποστήριξη μέσα στη κοινωνία. Αυτό προσπάθησε κυρίως η συμμαχία του Τακη Χατζηδημητρίου μαζί με τον Βασιλείου, τον Στυλιανίδη και διάφορους «αριστερούς». Απο την άλλη το ίδιο προσπάθησαν και ο Μάτσης με τους αποσκιρτήσαντες από τον ΔΗΣΥ αλλά και τα μικρά κόμματα του όχι όπως τους Νέους Ορίζοντες και τους Οικολόγους.

Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών έδειξαν πόσο λάθος έχουν και οι δύο πλευρές. Ούτε οι οπαδοί του ναι κατάφεραν να καρπωθούν τη δυσαρέσκεια του κόσμου για τις εξελίξεις στο κυπριακό, ούτε οι εθνικιστές του όχι.

Αντίθετα με αυτή τους την αντιμετώπιση οι «αριστεροί του ναι» σαμπόταραν προτάσεις όπως αυτή της Εργατικής Δημοκρατίας για ένα ψηφοδέλτιο με δυο τουρκοκύπριους υποψηφίους που θα μπορούσε να δώσει μια νέα διάσταση όχι μόνο στις ευρωεκλογές αλλά και συνολικότερα στις εξελίξεις στο κυπριακό. Ακόμη χειρότερα, σαμπόταραν την κινητοποίηση που οργάνωσαν 8 τουρκοκυπριακές και ελληνοκυπριακές οργανώσεις ενάντια στη σύνοδο του ΝΑΤΟ στην Τουρκία. Σαμπόταραν την μοναδική δικοινοτική διαδήλωση που κατάφερε στη πράξη να καταργήσει τα σύνορα αφού διέσχισε την νεκρή ζώνη και πέρασε στο νότο χωρίς η αστυνομία να τολμήσει να κάνει τον παραμικρό έλεγχο σε όσους συμμετείχαν. Αγνόησαν το κάλεσμα των τουρκοκυπριακών οργανώσεων νεολαίας που αποτελούν το σύνολο σχεδόν των κομμάτων που δεν συμμετέχουν στη κυβέρνηση Ταλάτ. Προτιμούν αντί πολιτικές εκδηλώσεις που να στρέφονται ενάντια στους ιμπεριαλιστές που αιματοκύλησαν την περιοχή μας, να οργανώνουν πανηγύρια που δεν ενοχλούν τους Αγγλοαμερικάνους και ευρωπαίους «φίλους». (Καλά είναι ακόμη και τα πανηγύρια φτάνει να δίνουν και κάποια προοπτική και να μην ελέγχονται από τους αμερικάνους ή τους φίλους τους)

Επαναπροσέγγιση

Η αριστερά δεν μπορεί να έχει μια τέτοια υποκριτική αντίληψη της ειρήνης, της συμφιλίωσης, της συνεργασίας, και της κοινής δράσης. Αυτή δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσα από φόρμουλες και σχέδια που ετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές για να εξυπηρετήσουν τα σχέδια τους αλλά μέσα από την κοινή δράση ενάντια στα σχέδια των ιμπεριαλιστών και των εθνικιστών.

Σήμερα, ακόμη και πολλοί τουρκοκύπριοι από αυτούς που υποστήριξαν το ναι, όπως ο Οζκιέρ Οζκιούρ του Κόμματος Ενωμένη Κύπρος βλέπουν τον ρόλο των ιμπεριαλιστών και κατανοούν ότι *«κάθε κατάκτηση του Άγγλο-Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή μας αργά ή γρήγορα θα είναι εις βάρος μας και εις βάρος των Λαών της ευρύτερης περιοχής»* (σχετικό άρθρο του δημοσιεύουμε στη διπλανή στήλη)

Αυτή είναι η πραγματικότητα γύρο από το σχέδιο Ανάν και αν δεν μπορέσουμε σύντομα να ξεπεράσουμε αυτή τη νέα διαίρεση σε οπαδούς του ναι και του όχι και να δράσουμε κοινά είναι σίγουρο ότι οι ιμπεριαλιστές θα έχουν πολλές «κατακτήσεις» στη Κύπρο και στη γύρο περιοχή.

Το όχι των ελληνοκυπρίων, δεν είναι αντιφατικό με το ναι των τουρκοκυπρίων. Οι περισσότεροι ελληνοκύπριοι είπαν όχι γιατί δεν ήθελαν να κάνουν παραχωρήσεις στους ιμπεριαλιστές και φοβόντουσαν ότι το σχέδιο που κατασκευάστηκε για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα τους, αργά ή γρήγορά θα οδηγούσε σε νέες συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις ανάμεσα στις δύο πλευρές και σε επανάληψη του θλιβερού παρελθόντος. Το ναι των τουρκοκυπρίων ήταν ένα όχι στον Ντεκτάς και τους εθνικιστές που δεν θέλουν καμιά συνύπαρξη με τους ελληνοκυπρίους. Ηταν ένα ναι για να ξεπεράσουν την απομόνωση στην οποία τους έχει οδηγήσει το εμπάργκο και οι αποκλεισμοί που τους επιβάλλει η ελληνοκυπριακή πλευρά.

Σήμερα αυτό είναι φανερό σε πολύ περισσότερο κόσμο απ' ότι πριν το δημοψήφισμα. Αυτή είναι η καλύτερη βάση για να κτίσουμε τη κοινή μας δράση ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι ενάντια στον πόλεμο, τους ιμπεριαλιστές και τον εθνικισμό. Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι πρωτοβουλίες σαν την κοινή διαδήλωση στις 26 του Ιούνη ενάντια στο ΝΑΤΟ και τα σχέδια του Μπούς για την «ευρύτερη Μέση Ανατολή» για να αντιστρέψουμε το ψυχροπολεμικό κλίμα που έχει εμφανιστεί μετά τα δημοψηφίσματα ανάμεσα στις δύο πλευρές και να πιέσουμε τις ηγεσίες μας να αναζητήσουν μια πραγματικά ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση μακριά και έξω από τα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Ταξική ενότητα

Η βάση για τους κοινούς αγώνες ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων ήταν πάντα ταξική. Όπως λεει πολύ χαρακτηριστικά και ο βετεράνος συνδικαλιστής Παντελής Βαρνάβας σε άρθρο του στη Χαραυγή: όσες φορές βρέθηκαν μαζί ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι ήταν είτε για να παλέψουν ενάντια στους ξένους ή ενάντια στη φτώχια και ανάφερε σαν παράδειγμα τις απεργίες του '48 σαν μια κορυφαία στιγμή για το εργατικό κίνημα στην Κύπρο και την ενότητα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων.

Προς αυτή τη κατεύθυνση είναι που πρέπει να στραφούμε και όχι να κάνουμε πλάτες στους ιμπεριαλιστές για να επιβάλουν τα σχέδια τους και να ελπίζουμε ότι σε αντάλλαγμα θα μας αφήσουν και εμάς ήσυχους για να ζήσουμε ειρηνικά.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Εκείνοι κι' Εμείς

Του Οζκιέρ Οζκιούρ
Δημοσιεύτηκε στη Χαραυγή στις 26/6/04

Εκείνοι, δηλαδή οι Άγγλο-Αμερικάνοι, όταν δίνανε την τελική μορφή στο Σχέδιο Ανάν υπέρ της Τουρκίας, εμείς, οι Τουρκοκύπριοι, χαιρόμασταν. Χαιρόμασταν γιατί νομίζαμε πως όλα πάνε όπως θέλουμε. Όταν όμως εκείνοι «κλαδεύανε» το Σχέδιο ανάλογα με την επιθυμία της Άγκυρας, σκεφτόντουσαν και για το πως πρέπει να είναι τα αποτελέσματα των δημοψηφισμάτων της 24ης Απριλίου.

Εμείς θέλαμε να πει «Ναι» η πλειοψηφία στο βορρά και στο νότο της Κύπρου, αλλά στην Ελβετία εκείνοι με τη γενναιοδωρία τους προς την Άγκυρα, ετοίμασαν συνειδητά το κλίμα για να πει «Όχι» η πλειοψηφία στο νότο.

Πήραν το αποτέλεσμα που ήθελαν. Περισσότερο από την λύση του Κυπριακού ήθελαν να ανοίξουν το δρόμο της Τουρκίας προς την Ε.Ε..

Έγινε αυτό που ήθελαν.

Σε ποιο βαθμό άνοιξε ο δρόμος της Τουρκίας προς στην Ευρώπη θα φανεί φέτος το Δεκέμβριο. Στην φάση αυτή ήδη άρχισαν να λενε στην Τουρκία «Εμείς στην Ελβετία σου προσφέραμε τη στήριξή μας και τώρα υπάρχουν αυτά που ζητάμε εμείς από σένα».

Όπως αναφέρουν τα δημοσιεύματα στον τούρκικο Τύπο, οι ΗΠΑ ζητούν από την Τουρκία τα παρακάτω:

—Χρήση της στρατιωτικής βάσης Ιντζιρλίκ για 48 μαχητικά και 10 πετρελαιοφόρα αεροπλάνα.

—Γεωγραφική επέκταση της βάσης Ιντζιρλίκ

—Χρήση του αεροδρομίου του Ικονίου για εκπαιδευτικούς σκοπούς

—Τρεις νέες ναυτικές βάσεις στην περιοχή του Εύξεινου Πόντου

—Να μετατραπεί η Τουρκία σε κεντρική βάση υποστήριξης των Αμερικανικών δυνάμεων στα Βαλκάνια, Καύκασο και Μέση Ανατολή.

Όταν οι επιθυμίες (τα αιτήματα) των Αμερικανών δημοσιεύθηκαν στην Τουρκική εφημερίδα «Τζουμχουριέτ» στης 18 Μαΐου 2004, διαψεύσθηκαν από την Πρεσβεία των ΗΠΑ στην Άγκυρα.

Αλλά μετά το δημοσίευμα της 24ης Μαΐου 2004 στο οποίο η «Τζουμχουριέτ» παρουσίασε τα ντοκουμέντα, δεν ακολούθησε ούτε «αποδοχή» ούτε «άρνηση» της Πρεσβείας.

Προτίμησε την σιωπή.

Ο αείμνηστος Ισμέτ Ινονού έλεγε «Το να συμμαχείς με μια υπερδύναμη μοιάζει με το να μπαίνεις με ένα άγριο ζώο στο κρεβάτι».

Εμείς οι Τουρκοκύπριοι αναγκαστήκαμε να ζούμε μέσα σε ένα κλειστό καθεστώς επί πολλά έτη. Με τη λύση βάσει του Σχεδίου Ανάν θέλαμε και θέλουμε να σωθούμε από αυτή την κατάσταση και να συναντήσουμε τον πολιτισμένο κόσμο. Όμως εκείνοι κάνανε αλλιώτικους υπολογισμούς όταν παρίσταναν ότι μας παρέχουν αυτό που δικαιούμαστε.

Όταν «κλαδεύανε» το Σχέδιο Ανάν εν ονόματι του ανοίγματος του Ευρωπαϊκού δρόμου της Τουρκίας είχαν ετοιμάσει και το κοστολόγιο.

Παίζεται ένα μεγάλο παιχνίδι. Το όνομα του είναι «Το Σχέδιο για την Μεγάλη Μέση Ανατολή» και στο κέντρο αυτού του Σχεδίου είναι η Τουρκία.

Ας δούμε τι λέει και η κυβέρνηση του Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΚΔΑ) στην Άγκυρα: «Από άποψη γενικών στόχων το Σχέδιο για την Μεγάλη Μέση Ανατολή συμπίπτει με την πορεία αλλαγής την οποία επιθυμεί και η Τουρκία για την ευρύτερη περιοχή. Η χώρα μας συμμερίζεται τους στόχους για αλλαγή προς τις σύγχρονες και οικουμενικές άξιες -τις οποίες συμμεριζόμαστε κι' εμείς- και για αναβάθμιση του επιπέδου ευημερίας και ανάπτυξης των ανθρώπων στην γεωγραφική περιοχή που ονομάζεται Μεγάλη Μέση Ανατολή » (Εφημερίδα «Αϊντινλικ» Π 23 Μαΐου 2004)

Μπορεί η κυβέρνηση του ΚΔΑ στην Άγκυρα να έχει υιοθετήσει τον ρόλο τον οποίο έχει «κόψει και ράψει» η Ουάσινγκτον για την Τουρκία στο Σχέδιο των ΗΠΑ για τη Μεγάλη Μέση Ανατολή. Μπορεί ο κ. Ταγίπ Ερντογάν στο δρόμο για την Ε.Ε. να βλέπει με θέρμη τις επιθυμίες των Αγγλο-Αμερικανών ως αντάλλαγμα για την «κατανόηση» που έδειξαν στο θέμα της Κύπρου. Μπορεί να έχουν σκεφτεί κάποιο «ρόλο» σε αυτό το σενάριο και για τον Μεχμέτ Αλί Ταλάτ

Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Τουρκία δεν διακρίνεται για τη σταθερότητά της. Ανά πάσα στιγμή οι ισορροπίες μπορούν να ανατραπούν μέσα σε μια νύχτα. Δεν βλέπουν όλοι στην Τουρκία θετικά την προσπάθεια των ΗΠΑ οι οποίες θέλουν να χρησιμοποιήσουν την Τουρκία ως παράδειγμα χώρας μετριοπαθούς ισλαμισμού.

Εμείς, ως Τουρκοκύπριοι θέλουμε να ανοίξει ο δρόμος της Τουρκίας για την Ε.Ε. με τον εκδημοκρατισμό της. Επίσης είμαστε υπέρ και μια δίκαιης λύσης βάσει του Σχεδίου Ανάν πριν από το Δεκέμβριο, αλλά δεν το αντέχει η καρδιά μας να γίνονται παζαρέματα πάνω στις πλάτες μας για να μετατραπεί η Τουρκία σε όχημα του Αγγλο-Αμερικανικου ιμπεριαλισμού.

Κάθε κατάκτηση του Άγγλο-Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή μας αργά ή γρήγορα θα είναι εις βάρος μας και εις βάρος της Τουρκίας και των Λαών της ευρύτερης περιοχής.

Δεν θέλουμε την Αριστερά χειροκροτητή της Εθνικής

Οι επιτυχίες της εθνικής ομάδας στην Πορτογαλία έδωσαν την αφορμή για να ενεργοποιηθεί όλο το κύκλωμα των επαγγελματιών πατριδοκάπηλων. Ολοι οι γνωστοί έμποροι "εθνικής υπερηφάνειας", από τους υπουργούς μέχρι τους μητροπολίτες, έτρεξαν να παραταχθούν στη σέντρα και να αρπάξουν λίγο από τα χειροκροτήματα "της νεολαίας μας που γονατίζει και φυλάει τη γαλανόλευκη σημαία", όπως την περιέγραψε ο Θεσσαλονίκης Ανθιμος.

Και βέβαια όλοι αυτοί ονειρεύονται έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι θα βρίσκονται στα γόνατα και θα προσκυνάνε τη σημαία και τα αξιώματά τους. Αλλά δίπλα τους παρασύρθηκαν και πολλοί άλλοι: καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, στελέχη της Αριστεράς έτρεξαν να προσθέσουν τα δικά τους "Γειά σου" και "Μπράβο" στην Εθνική και να συμβάλουν σ' αυτό το κλίμα. Οι περισσότεροι βρήκαν σαν δικαιολογία γι αυτήν τη σύμπλευση το "σπάσιμο της μιζέριας". Ο κόσμος βγήκε στους δρόμους να πανηγυρίσει γιατί επιτέλους είδε κάποια παιδιά που τα θεωρεί δικά του να πετυχαίνουν και να νικάνε, σε αντίθεση με αυτά που συμβαίνουν καθημερινά.

Αυτή η περιγραφή έχει στοιχεία αλήθειας, αλλά μόνο της μισής. Ζούμε σε μία κοινωνία που στηρίζεται στην αλλοτριωμένη εργασία των πολλών σε όφελος των λίγων. Ολη η χαρά και όλη η δημιουργικότητα έχει εξαφανιστεί από κάθε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητας γιατί ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που δεν αρκείται μόνο να κλέβει την υπεραξία που παράγουμε. Φροντίζει να μετατρέπει τον πλούτο που βγαίνει από την δουλειά των πολλών σε μπούμερανγκ που γυρίζει και χτυπάει, απαγορεύει, καταστέλλει, δυσκολεύει- με δύο λόγια μιζεριάζει τη ζωή των ανθρώπων. Σε μία τέτοια κοινωνία ακόμα και μία αθλητική επιτυχία μπορεί να μοιάζει διέξοδος. Αλλά δεν είναι. Είναι ένα αλλοτριωμένο ξέσπασμα που γυρίζει κι αυτό μπούμερανγκ, γίνεται δύναμη στα χέρια παραγόντων, πολιτικάντηδων, δεσποτάδων της εκκλησίας και της τηλεόρασης για να μας μεταχειρίζονται σαν ανεγκέφαλους χούλιγκανς.

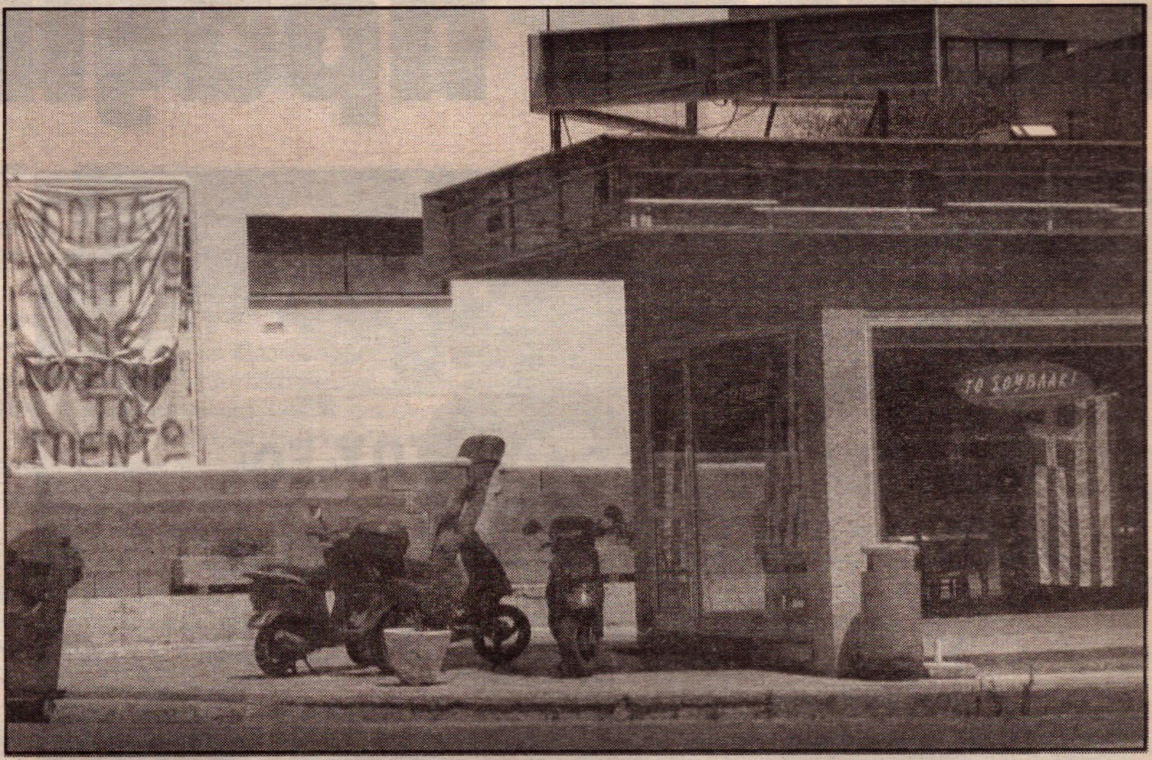

Τα φασιστικά συνθήματα που εμφανίστηκαν στην Πλατεία Ελευθέριας και η ελληνική σημαία με την Κύπρο με τον Παρθενώνα που εμφανίστηκε στο Παναθηναϊκό στάδιο το βράδυ των πανηγυρισμών δείχνουν με τον πιο έντονο τρόπο ποιοι έχουν να καρπωθούν από τέτοιες φιέστες. Η αριστερά δεν μπορεί να είναι χειροκροτητής αυτής της κατάστασης. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από τέτοιες «εθνικές επιτυχίες». Αντίθετα είναι αυτοί που θα πληρώσουν και πάλι το κόστος από τα εκατομμύρια που θα εισπράξουν οι μεγαλοπαράγωντες των σωματείων. Εμείς θέλουμε τα εκατομμύρια να δίνονται για το Σχέδιο Υγείας, για την Παιδεία, για κοινωνική πρόνοια. Τέτοιες «εθνικές επιτυχίες» είναι που μετρούν και όχι οι φιέστες του Καραμανλή και της Αγγελοπούλου.

Γένοβα

Και τι μπορεί να γίνει λοιπόν; Τι θέλετε να κάνουμε; Μαρξιστικό κήρυγμα στον κόσμο που γλεντάει; Μακριά από μας οποιαδήποτε ελιτίστικη στάση που κοιτάζει αφ' υψηλού. Δεν χρειάζεται να μετατραπεί κανείς σε κήρυκα από άμβωνος για να αντιδράσει σωστά. Υπάρχουν άλλοι τρόποι για να δείξει κάποιος ότι ο γαλανόλευκος ενθουσιασμός είναι ψεύτικος και οι ιδέες του κόσμου μπορούν να τον οδηγήσουν σε καλύτερους ενθουσιασμούς. Πάρτε για παράδειγμα τη διαφήμιση της Vodafon. "Δεν είστε 11, είστε 11.000.000". Δύο παρατηρήσεις: Ο πατριωτισμός μίας πολυεθνικής είναι τόσο εξόφθαλμα πέτσινος που προδίδει όλο το παιχνίδι. Οπως όταν η Mac Donalds αγκαλιάζει την ορθοδοξία και μιλάει για...νηστεία. Αλλά, ταυτόχρονα, η διαφήμιση της Vodafon αναγκάζεται να μιλήσει τη γλώσσα της Γένοβας για να απευθυνθεί στη νεολαία. Το λογοπαίγνιο με τους αριθμούς θυμίζει αμέσως το περιβόητο σύνθημα των διαδηλωτών κατά των G8 "Είστε G8, είμαστε 6.000.000.000".

Η κυριαρχία του καπιταλισμού σήμερα αμφισβητείται από διαδηλωτές που φτάνουν τις εκατοντάδες χιλιάδες μέχρι εκατομμύρια σε κάποιες περιπτώσεις. Οι αντικαπιταλιστικές ιδέες έχουν γίνει μαζικό ρεύμα που μπορεί να ξεσηκώσει γνήσιες εκρήξεις ενθουσιασμού ενάντια σ' αυτό το σύστημα, την απανθρωπιά και τη μιζέρια του. Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένας λόγος προσαρμογής στο γαλανόλευκο αφρό που θα ξεφουσκώσει πολύ γρήγορα. Οι Δευτέρες είναι πάντα πιο επώδυνες μετά από κάποια αθλητική επιτυχία του Σαββατοκύριακου, γιατί η καθημερινότητα του εργοστασίου, του γραφείου, του γιαπιού ή του σχολείου βγαίνει ακόμα πιο σκληρά. Σ' αυτή την πραγματικότητα μόνο οι ιδέες των επαναστατών έχουν να προσφέρουν κάτι.

Πάνος Γκαργκάνας
Αναδημοσίευση από την Εργατική Αλληλεγγύη

Συντονισμός κυβέρνησης και Ε.Ε. ενάντια στους μετανάστες

Η Κύπρος ενταγμένη στην Ε.Ε δεν σημαίνει μόνο ότι ξεκίνησε η κούρσα για να «φτάσουμε» το Σύμφωνο Σταθερότητας - 3% δημοσιονομικό έλλειμμα, 60% δημόσιο χρέος κ.λ.π- αλλά και η προσπάθεια να αρθεί η κυβέρνηση Παπαδόπουλου στο ύψος των περιστάσεων σ' όλους τους τομείς, σαν πλήρες μέλος τώρα της Ε.Ε.

«Είμαστε η νοτιοανατολικότερη πόρτα της Ευρώπης, που βλέπει στη Μ.Ανατολή,» άρα, σύμφωνα με τον Υπουργό Δικαιοσύνης, η Κύπρος έχει να παίξει ένα σημαντικό ρόλο για την ενίσχυση της Ευρώπης φρούριο και στη συμβολή της ληστρικής λεγόμενης «εκστρατείας ενάντια στην τρομοκρατία» του Μπους. Πρέπει η Κύπρος να γίνει το ανάχωμα για τις ορδές των «λαθρομεταναστών» που εφορμούν από την κόλαση της Μ. Ανατολής — οπου υποτίθεται βρίσκονται και οι χώρες του «άξονα του κακού»- για να «εισβάλουν» στις χώρες της Ευρώπης, αρπάζοντας τις δουλειές μας, για να αλλοιώσουν τα ήθη και τα έθιμα μας και όπου υπάρχει και η βεβαιότητα ότι κάποιοι από αυτούς να είναι τρομοκράτες.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια έγινε η επιχείρηση «NETTUNO» τον περασμένο Μάη, που αφορά τον έλεγχο της θαλάσσιας περιοχής της Α. Μεσογείου και την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης. Σε αυτή συμμετείχαν συνολικά επτά χώρες της Ε.Ε οι οποίες σχημάτισαν μια αεροναυτική ομπρέλα πάνω από την Κύπρο.

Η Κύπρος συμμετείχε με δύο σκάφη, ένα ελικόπτερο και ένα αεροπλάνο. Επίσης κατά τη διάρκεια της επιχείρησης εγκαταστάθηκαν και λειτούργησαν τα δυο ραντάρ που έχουν αγοραστεί για αυτό τον σκοπό.

Μάλιστα οι Ιταλοί βουλευτές που παρακολούθησαν την επιχείρηση έμειναν τόσο ενθουσιασμένοι που εισηγήθηκαν την δημιουργία μόνιμου κέντρου επιχειρήσεων της Ε.Ε, στην Κύπρο. Ο Υπ. Δικαιοσύνης Δ. Θεοδώρου απάντησε ότι ευχαρίστως η Κυπριακή Δημοκρατία θα μπορούσε να φιλοξενήσει ένα τέτοιο κέντρο αλλά σε καμιά περίπτωση δεν θα μπορούσε να αποδεχθεί τη δημιουργία κέντρου υποδοχής μεταναστών. Με άλλα λόγια εμείς είμαστε μόνο για να σας τους πιάνουμε και να τους ξαποστέλλουμε. Ζήτησε δε από την Ε.Ε την άμεση προμήθεια τεχνικού εξοπλισμού για φύλαξη των εξωτερικών συνόρων της Ε.Ε, και αποτροπή της «λαθρομετανάστευσης».

Τελικά η εκστρατεία ενάντια στην τρομοκρατία και ενάντια στη λαθρομετανάστευση αποτέλεσαν για όλες τις κυβερνήσεις, το «εύκολο» πρόσχημα για μια πρωτοφανή επίθεση ενάντια στους εξαθλιωμένους μετανάστες και πρόσφυγες αλλά και στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Δεν έχει καμιά μα καμιά σημασία για τον υπουργό Δικαιοσύνης και την κυβέρνηση της συμπολίτευσης ότι η πλειοψηφία των μεταναστών από την περιοχή της Μ. Ανατολής προέρχονται από το Αφγανιστάν, το Ιράκ και άλλες «ταραγμένες» περιοχές με ζητούμενο να σώσουν τις ζωές τους και να εξασφαλίσουν για αυτούς και τα παιδιά τους ασφάλεια και ένα κομμάτι ψωμί. Ότι αυτά είναι τα θύματα της τρομοκρατικής πολιτικής των ΗΠΑ ενάντια στα ούτω καλούμενα κράτη «τρομοκράτες», μιας πολιτικής που δια πυρός και σιδήρου θέλει να επιβάλει τα σχέδια τους για την «Ευρύτερη Μέση Ανατολή».

Είναι εντελώς χωρίς κανένα περιεχόμενο οι κατά καιρούς εκφράσεις συμπάθειας στον «αγωνιζόμενο λαό» της Παλαιστίνης ή οι καταγγελίες των βιαιοτήτων στο Ιράκ από τους εισβολείς αν αυτό δεν μεταφράζεται σε συμπαράσταση και παροχή οποιασδήποτε βοήθειας -ασύλου, ασφάλειας- σε αυτούς που παίζοντας τη ζωή τους κορώνα-γράμματα αναζητούν καταφύγιο στις κοντινές και άρα προσιτές από κάθε άποψη περιοχές, όπως η Κύπρος.

Η κυβέρνηση Παπαδόπουλου βρίσκεται συμπαραταγμένη σ' όλα τα μέτωπα με την Ευρώπη του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού, αλλά και με τη συμμαχία των «προθύμων» του Μπους, για αυτό με το πρόσχημα και το άλλοθι ότι «αυτό επιβάλλει η Ε.Ε.» σχεδιάζει να κλιμακώσει μια ολομέτωπη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους και τους απλούς ανθρώπους, αρχής γενομένης με την οικονομία.

Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι να αποκρούσουμε αυτήν την επίθεση. Βασικός σύμμαχος μας σε αυτή τη μάχη είναι το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα που αντιμετωπίζει τις ίδιες επιθέσεις. Η αντίσταση του τα τελευταία χρόνια εμπόδισε τις κυβερνήσεις σε μια σειρά χώρες να επιβάλουν τις επιλογές της Ε.Ε.

Μυριάνθη Λοΐζου

Μεταλλεργάτες

Η 24ωρη πρέπει να έχει και συνέχεια

Οι εργαζόμενοι στην Μεταλλουργική βιομηχανία κατέβηκαν σε 24ωρη απεργία για να προειδοποιήσουν τους εργοδότες ότι αν συνεχίσουν την αδιάλλακτη τακτική τους θα κλιμακώσουν τα απεργιακά τους μέτρα. Την ίδια μέρα οι απεργοί πραγματοποίησαν Γενικές Επαρχιακές Συνελεύσεις οι οποίες ήταν μαζικές δείχνοντας έτσι την αποφασιστικότητα τους να διεκδικήσουν τα δίκαια αιτήματα τους.

Οι εργοδότες φαίνεται ότι αποθρασύνθηκαν ακόμα περισσότερο μετά την εξαγγελία του πακέτου μέτρων του υπουργού Οικονομικών για το πάγωμα των μισθών και των προσλήψεων στο Δημόσιο τομέα και την πολιτική λιτότητας της κυβέρνησης. Θεώρησαν ότι τώρα τους παίρνει να σκληρύνουν ακόμα περισσότερο την στάση τους.

Γι'αυτό παρόλο ότι τα αιτήματα ήταν πολύ χαμηλά και ενώ μιλούμε για μια μικρή διαφορά στις μισθολογικές αυξήσεις ύψους 0.50 οι εργοδότες όχι μόνο δεν τα παραχωρούν αλλά επιμένουν και στα αντιαιτήματα που έχουν υποβάλει. Πέρα από τη διαφορά στις μισθολογικές αυξήσεις, οι εργοδότες δεν δέχονται ούτε την αύξηση του μισθού πρόσληψης του τεχνίτη ούτε την σύσταση και την λειτουργία του ταμείου Ευημερίας.

Τα αντιαιτήματα τα υποβάλλουν για να καταφέρουν στο παζάρι να αρπάξουν ότι μπορούν και να τα χρησιμοποιούν και σαν διαπραγματευτικό χαρτί για να δώσουν στους εργαζόμενους όσο λιγότερα μπορούν.

Η 24ωρη απεργία φαίνεται ότι έφερε αποτελέσματα αφού οι εργοδότες αναγκάστηκαν να κάνουν ένα βήμα πίσω και να αρχίσουν διπραγματεύσεις. Οι ηγεσίες των συντεχνιών αμέσως απόσυραν τα απεργιακά μέτρα και προχωρούν σε νέο διάλογο για μία κατ'αρχή συμφωνία με τους εργοδότες.

Η αδιαλλαξία των εργοδοτών για να σπάσει χρειάζεται να συνεχιστεί ο αγώνας. Οι μεταλλουργοί έχουν την δύναμη να σπάσουν την αδιαλλαξία των εργοδοτών. Γι'αυτό χρειάζεται η κλιμάκωση των μέτρων. Καμία άλλη ανοχή ή αναμονή δεν ωφελεί τους εργαζόμενους γιατί δίνει χρόνο στους εργοδότες να παραδώσουν τις δουλείες. Τώρα χρειάζεται η κλιμάκωση της απεργίας και συντονισμός και η συμπαράσταση από άλλους κλάδους παρεμφερείς και μη που αντιμετωπίζουν την ίδια αδιάλλακτη στάση των εργοδοτών ή της κυβέρνησης, όπως οι ξενοδοχειακοί ή οι σχολικοί βοηθοί ή ακόμα και οι ημικρατικοί. Στο μπαράζ τις αδιαλλαξίας των εργοδοτών χρειάζεται ένα μπαράζ απεργιών.

Ξενοδοχοϋπάλληλοι

Οχι άλλη ανοχή

Οι ξενοδοχοϋπάλληλοι αντιμετωπίζουν για άλλη μία φορά την ίδια σκληρή και αδιάλλακτη στάση των ξενοδόχων για την ανανέωση της συλλογικής τους σύμβασης

Παρόλο ότι τα αιτήματα τους είναι πολύ χαμηλά, αφού οι ηγεσίες των συντεχνιών για άλλη μια φορά, «υπέβαλαν συγκρατημένα και λογικά αιτήματα».

Φαίνεται ότι αυτό δεν βοήθησε τους εργαζόμενους αλλά, αντίθετα άνοιξε την όρεξη των Ξενοδόχων οι οποίοι με όλο το θράσος ζητούν και τα βρακιά των εργαζομένων στα ξενοδοχεία. Ζητούν να μειώσουν τις γιορτές και τις αργίες, ζητούν την μείωση της αποζημίωσης για τις γιορτές και τις αργίες, την κατάργηση της αποζημίωσης της Κυριακής, να μη υπολογίζεται η μονάδα (10% δικαίωμα υπηρεσίας) στην πληρωμή διαφόρων ωφελημάτων (όπως υπερωρίες, $13^{ος}$ μισθός) και για άλλη μια φορά την μείωση των μισθών των νεοεισερχομένων στα ξενοδοχεία και άλλα.

Οι ξενοδόχοι όλο κλαίγονται και ζητούν από την κυβέρνηση είτε φοροαπαλλαγές και ελαφρύνσεις είτε άλλα ωφελήματα Όταν πρόκειται να δώσουν αυξήσεις θυμούνται την καταστροφολογία ζητούν «θυσίες» από τους εργαζόμενους. Καμία υποχώρηση δεν πρέπει να γίνει αυτή τη φορά στις απαιτήσεις των ξενοδόχων.

Η απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου κράτησε 124 μέρες γιατί δεν ξεκίνησε στην ώρα της, στην βράση του καλοκαιριού και την ώρα που οι εργαζόμενοι είχαν την δύναμη να κερδίσουν ευκολότερα τον Λόρδο κηρύσσοντας την απεργία και κλιμακώνοντας την σ'όλα τα ξενοδοχεία πράγμα που θα ανάγκαζε τους ξενοδόχους να υποχωρήσουν άμεσα. Αυτό δεν πρέπει οι ξενοδοχοϋπάλληλοι να το αφήσουν να ξανασυμβεί. Χρειάζεται εδώ και τώρα μέτρα σε όλα τα ξενοδοχεία και τον κλάδο μέχρι οι ξενοδόχοι να αποσύρουν τα αντιαιτήματα τους και να παραχωρήσουν τις αυξήσεις που ζητούν οι εργαζόμενοι.

Απο τις πρόσφατες κινητοποιήσεις των εκτάκτων. Πολλοί κλάδοι βρίσκονται σε αναβρασμό αυτή τη περίοδο εξαιτίας της αδιάλλακτης στάσης των εργοδοτών

Σχολική Εφορία Λευκωσίας

48ωρη προειδοποιητική απεργία

Το γραφειακό προσωπικό οι τεχνίτες και οι καθαρίστριες που εργάζονται στην Σχολική Εφορεία Λευκωσίας κατέβηκαν σε 48ωρη προειδοποιητική απεργία. Οι 150 εργαζόμενοι ενώ κάνουν τα ίδια καθήκοντα με τους συνάδελφούς τους που εργάζονται στο υπουργείο Παιδείας, αμείβονται με πολύ λιγότερα λεφτά. Ζητούν ίση μεταχείριση. Ζητούν για το γραφειακό προσωπικό οπως παίρνει την κλίμακα Α2-Α5-Α7.

Σήμερα υπάρχουν εργαζόμενοι με 20 και 30 χρόνια υπηρεσία στη Σχολική Εφορία και ακόμα τυγχάνουν αυτής της άγριας εκμετάλλευσης Δηλαδή εργάζονται χωρίς συλλογική σύμβαση και άλλα ωφελήματα που παίρνουν οι συνάδελφοι τους στο Υπουργείο Παιδείας.

Τα καθήκοντα που εκτελούν αφορούν τις ανάγκες των σχολείων. Ειναι απαραίτητοι για την λειτουργία των σχολείων. Ειναι αυτοί που πολλές φορές ξελασπώνουν το Υπουργείο που με τις περικοπές δεν διαθέτη τα μέσα και τα κονδήλια για την κανονική λειτουργία των σχολείων. Τα τελευταία χρόνια το Υπουργείο με το πάγωμα των προσλήψεων και τη λιτότητα μετέθεσε τις ανάγκες λειτουργίας των σχολείων και τα βάρη στις σχολικές εφορίες, και πολλές φορές φορτώνει στους συνδέσμους γονέων πολλά έξοδα όπως έκανε με τις θερμάνσεις και άλλες ανάγκες των σχολείων.

Τα αιτήματα των εργαζομένων είναι πέρα για πέρα δίκαια και χρειάζονται την υποστήριξη κάθε εργαζόμενου αλλά πρώτα και κύρια των εργαζομένων στο Υπουργείο Παιδείας και των εκπαιδευτικών. Πολλές φορές οι εργαζόμενοι στον τομέα της Παιδείας χρησιμοποίησαν το σύνθημα "στην Παιδεία δεν συκώνει οικονομία". Τώρα είναι η ώρα να το ξαναφωνάξουν όλοι μαζί. Εξάλλου και οι δάσκαλοι απειλούν να κατέβουν στους δρόμους, όπως και οι απόφοιτοι που κινδυνεύουν να μήν διοριστούν.

ΑΤΗΚ

Χρειάζεται κοινή δράση και ενότητα

Σε 2ωρη προειδοποιητική στάση εργασίας κατέβηκαν οι εργαζόμενοι στην Α.ΤΗ.Κ. για την ανανέωση της Συλλογικής Σύμβασης, η οποία έληξε τον περασμένο χρόνο. Η διεύθυνση ακολουθώντας τον δρόμο που χάραξε ο Κεραυνός όχι μόνο δεν κάθονταν όλο αυτό το διάστημα σε διάλογο αλλά έχει υποβάλει και μία σειρά αντιαιτήματα.

Ζητά από τους εργαζόμενους να εργάζονται δεύτερο απόγευμα και με τη δικαιολογία ότι πρέπει να γίνουν πιο «ευέλικτα» τα ωράρια εργασίας ζητά να αλλάξουν. Ζητά επίσης την αύξηση του ορίου σύνταξης από τα 60 στα 63 και άλλα πολλά. Οι ηγεσίες των συντεχνιών για άλλη μία φορά μπροστά σ'αυτή την επιθετική στάση της διεύθυνσης δεν μπόρεσαν να φανούν ενωμένες, και να οργανώσουν και να συντονίσουν τον αγώνα των εργαζομένων. Η ΣΥΔΗΚΕΚ- ΠΕΟ δεν κάλεσε τα μέλη της να συμμετέχουν στην στάση με την δικαιολογία ότι ήδη η ίδια έχει ξεκινήσει διάλογο με την διεύθυνση και δεν μπορεί να απεργεί ενώ είναι σε διάλογο. Οι ηγεσίες της ΕΠΟΕΤ (ΣΕΚ) και της ΠΑΣΕ - Α.ΤΗ.Κ αφού εξάγγειλαν αρχικά τα μέτρα σε διαφορετική ημέρα τελικά κατέβηκαν μαζί αλλά άφησαν εντελώς ανοργάνωτη την στάση εργασίας χωρίς καν ένα πλακάτ αλλά και τους εργαζόμενους να σχολάσουν με εξαίρεση τα κεντρικά γραφεία όπου θα πήγαιναν τα κανάλια. Κύριο αίτημα τους έκαναν το θέμα της αλλαγής του «θεσμικού πλαισίου» της Α.ΤΗ.Κ και ξέχασαν και τα αιτήματα και τα αντιαιτήματα.

Αντί και οι τρεις συντεχνίες να κατέβουν μαζί στην στάση και μαζί να εξαγγείλουν την συνέχεια των μέτρων αν δεν αποσύρει η διεύθυνση το πακέτο των αντιαιτημάτων της μπήκαν ήδη σε διάλογο, στο πάρε - δώσε και παζαρεύουν την ανανέωση της Σύμβασης με ανταλλάγματα σε κάποια από τα αντιαιτήματα της διεύθυνσης.

Η ενότητα στην βάση των εργαζομένων υπάρχει παρά τις διασπαστικές ενέργειες της μίας ή της άλλης ηγεσίας. Η κάθε μία παίζει παιχνίδια με αυτή την ενότητα προσπαθώντας να κερδίσει κύρος, μέλη ή πόντους απέναντι στις άλλες. Αυτό το παιχνίδι παίζει σε μεγαλύτερο βαθμό η ηγεσία της ΕΠΟΕΤ (ΣΕΚ), η οποία εξακολουθεί ακόμα να αρνείται την λειτουργία των Κοινών Γενικών Συνελεύσεων. Δηλαδή όλες οι ηγεσίες στο προεδρείο μαζί και όλοι οι εργαζόμενοι από τα κάτω μαζί σε μία κοινή γενική συνέλευση με δικαίωμα ψήφου.

Οι εργαζόμενοι από τα κάτω πατώντας πάνω στη δική τους ενότητα, πρέπει να πάρουν την πρωτοβουλία. Όσες φορές μπήκαν σε δράση οι ίδιοι ανάγκασαν και τις ηγεσίες να ακολουθήσουν, τον δρόμο της διεκδίκησης και της ενότητας. Πρόσφατο παράδειγμα ήταν ή αντίδραση των εργαζομένων για την αξιολόγηση τους και τα bonus, αλλά και η αντίδραση στα ΤΕΠ για την αλλαγή των ωραρίων. Για να γίνει αυτό όμως χρειάζεται η οργάνωση και ο συντονισμός των ιδίων από τα κάτω.

Ν.Α.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ
Ενα βραβείο για το αντιπολεμικό κίνημα των ΗΠΑ

Ήττα για τον Μπους ήταν η βράβευση του Μάικλ Μουρ με τον Χρυσό Φοίνικα στο φετινό κινηματογραφικό φεστιβάλ των Καννών τον περασμένο Μάιο. Η ταινία Φαρενάιτ 9/11 (*Fahrenheit 9/11)* είναι μια ανοιχτή επίθεση στον Μπους, στις σχέσεις του με τις εταιρίες πετρελαίων και τις οικογένειες της Σαουδικής Αραβίας και μια καταγγελία της εκμετάλλευσης των νεκρών των δίδυμων πύργων για την έναρξη των πολέμων σε Αφγανιστάν και Ιράκ, αλλά και για την ένταση των κατασταλτικών μέτρων μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ.

Η ταινία θεωρήθηκε ακατάλληλη για άτομα κάτω των 17 ετών στις ΗΠΑ! Η Αμερικανική Ένωση Κινηματογραφικών Ταινιών (MPAA) χαρακτήρισε την ταινία R Restricted. Σύμφωνα με τις εταιρείες διανομής Lions Gate Films και IFC Films η MPAA έκρινε πως το ντοκιμαντέρ περιέχει βίαιες κι ενοχλητικές εικόνες και πως η προβολή της θα πρέπει να είναι περιορισμένη επίσης και λόγω της ίδιας της γλώσσας.

9/11 βαθμοί Φαρενάιτ είναι λογοπαίγνιο με τις 11/9, αλλά και "οι βαθμοί στους οποίους καίγεται η ελευθερία", σύμφωνα με τον υπότιτλο της ταινίας. Αυτή τη φορά ήταν η ελευθερία του ίδιου του Μάικλ Μουρ που απειλήθηκε. Η εταιρία Disney, έβαλε βέτο στην θυγατρική της Miramax που είχε την παραγωγή της ταινίας, ώστε να μην υπάρξει διανομή στις αμερικάνικες αίθουσες, ούτε κονδύλι για διαφήμιση.

Ηταν μια επιλογή που όπως καταγγέλλει ο ίδιος ο σκηνοθέτης ερχόταν από πολύ ψηλά, με στόχο η ταινία να μην προβληθεί μέχρι το Νοέμβρη και τις προεδρικές εκλογές. Όμως η βράβευση στις Κάννες αποτελεί πλέον εγγύηση ότι η ταινία θα προβληθεί στις ΗΠΑ και θα καταστρέψει ακόμη περισσότερο τις ελπίδες του Μπους για μια προεκλογική περίοδο χωρίς αναφορές στον πόλεμο και το Ιράκ. Η Disney έχει ένα λαμπρό παρελθόν σε τέτοιες συνεργασίες λογοκρισίας, με τον Γουόλτ Ντίσνεϊ, δεξί χέρι του Μακάρθι τη δεκαετία του '50, να καρφώνει όλους τους ηθοποιούς, σκηνοθέτες, συγγραφείς και παραγωγούς που είχαν σχέση με την Αριστερά και τα συνδικάτα.

Η νέα ταινία του Μάικλ Μουρ πιάνει το νήμα από τον "Ακήρυχτο Πόλεμο" που πέρσι είχε κερδίσει το Οσκαρ καλύτερου Ντοκιμαντέρ, προκαλώντας ανάλογες αντιδράσεις, έχοντας ως θέμα την κουλτούρα της οπλοφορίας μέσα στις ΗΠΑ. Τώρα το "Φαρενάιτ 9/11" ασχολείται με τη μεγαλύτερη βία, τον πόλεμο των πλούσιων ενάντια στους φτωχούς, είτε αυτοί βρίσκονται στη Μέση Ανατολή, είτε στις εργατογειτονιές της Αμερικής.

Στο πρώτο μέρος ο Μουρ έχει οπτικοποιήσει πολλά από τα κείμενα που περιέχονται στο βιβλίο του "Ηλίθιοι Λευκοί", περιγράφοντας τους πρώτους 8 μήνες του Μπους στην εξουσία. Και ως συνήθως χρησιμοποιεί σπαρταριστά, πραγματικά φιλμάκια, όπως ένα του Μπους που δηλώνει πως ο Μπιν Λάντεν δεν αποτελεί σημαντική απειλή.

Οικογένειες

Ενώ όσο πλησιάζει προς τις 11 Σεπτέμβρη αναδεικνύει τους δεσμούς της οικογένειας Μπους με την οικογένεια του Μπιν Λάντεν και τη βασιλική οικογένεια της Σαουδικής Αραβίας. Δείχνει πώς ο πρέσβης της Σαουδικής Αραβίας στις ΗΠΑ, Μπαντάρ, αποκαλείται Μπαντάρ Μπους, αφού νιώθει μέλος της οικογενείας. Ο Μπαντάρ Μπους δείπνησε μαζί με τον Τζορτζ Μπους, δύο μόλις μέρες μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Ενώ ο Μουρ φέρνει στο φως, πως σε 23 μέλη της οικογένειας Λάντεν που βρίσκονταν στις ΗΠΑ στις 11 Σεπτέμβρη δόθηκε διορία για να αποχωρήσουν από τη χώρα πριν αρχίσει το κυνηγητό για να μην διαταραχτούν οι σχέσεις.

Ο Μάικλ Μουρ όπως και στις προηγούμενες ταινίες του, βάζει στο κέντρο της προσοχής τους απλούς ανθρώπους, τους εργαζόμενους μέσα στις ΗΠΑ. Δείχνει πως ανάμεσα στους στόχους του Μπους δεν ήταν μόνο το Αφγανιστάν και το Ιράκ, αλλά και τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις των αμερικανών εργατών. Μέσα σε ένα φορτηγάκι με παγωτά ο Μάικλ Μουρ κάνει βόλτες γύρω από το Κογκρέσο και αντί να διαλαλεί το εμπόρευμά του, φωνάζει από το μεγάφωνο αποσπάσματα από το "Patriot Act", των νόμων έκτακτης ανάγκης που επέβαλε ο Μπους μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους και έδιναν δυνατότητα στις υπηρεσίες να έχουν πρόσβαση σε προσωπικά δεδομένα. "Ηθελα να το ακούσουν τα μέλη του Κογκρέσσου γιατί όπως παραδέχονταν οι ίδιοι, το ψήφισαν χωρίς να προλάβουν καν να το διαβάσουν".

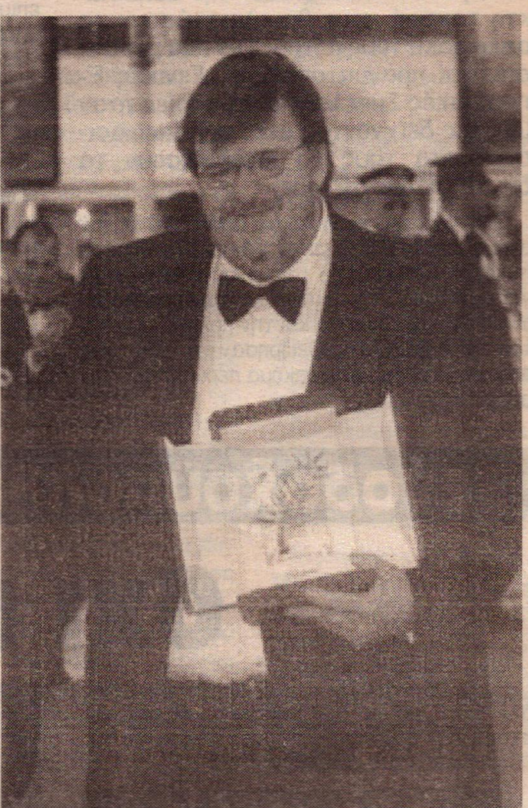

Ανάμεσα στα αναπάντεχα στιγμιότυπα της ταινίας βρίσκεται και μια πραγματική συνάντηση του Μάικλ Μουρ με τον Τζορτζ Μπους, στην οποία ο Μπους προτείνει στο σκηνοθέτη "να πάει να βρει μια κανονική δουλειά". Στην ταινία υπάρχουν πραγματικά γυρίσματα από την εισβολή στο Ιράκ, τα οποία κινηματογράφησαν συνεργάτες του Μουρ, που βρέθηκαν "ενταγμένοι" στον αμερικάνικο στρατό, όπως οι δημοσιογράφοι του CNN και των άλλων μεγάλων καναλιών, χωρίς να αποκαλύψουν ότι ανήκουν στην ομάδα του Μάικλ Μουρ.

Ο Μουρ επιστρέφει στο Φλιντ του Μίσιγκαν, απ' όπου κατάγεται, για να συναντήσει φτωχούς, άνεργους και χαμηλόμισθους και να δείξει πώς υπάρχει μια ολόκληρη εκστρατεία από την κυβέρνηση για να στρατολογήσει αυτούς ακριβώς τους ανθρώπους και να πολεμήσουν στο Ιράκ. Ενώ η συνέχεια είναι οι συνομιλίες του σκηνοθέτη με γονείς και συγγενείς νεκρών φαντάρων που καταγγέλουν τον Μπους για τη φτώχεια και όλες τις πιέσεις που ανάγκασαν τα παιδιά τους να πάνε να σκοτωθούν για το πετρέλαιο.

"Μ' αυτό που κάνατε, εκατομμύρια άνθρωποι στις ΗΠΑ θα έχουν τη δυνατότητα να δούνε την ταινία", είπε ο Μάικλ Μουρ ευχαριστώντας την κριτική επιτροπή των Καννών. Ενώ τόνισε πως θα υπάρξουν γρήγορα οι πρώτες επιθέσεις από τους Ρεπουμπλικάνους εναντίον του "προδότη" που τον βράβευσαν οι Γάλλοι. Αν μη τι άλλο πρόκειται για μια τεράστια επιτυχία του αντιπολεμικού κινήματος, ότι έχει καταφέρει να φέρει στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας τέτοιου είδους "προδότες", πάνω στους οποίους όλες οι εκστρατείες φίμωσης και λογοκρισίας ακόμη και από τον πιο ισχυρό μηχανισμό εξουσίας του κόσμου σπάνε τα μούτρα τους.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

7/7: Συμμετέχει σε κοινή συνάντηση με τις τουρκοκυπριακές οργανώσεις για να συζητήσει τις εκδηλώσεις του καλοκαιριού

15/7: Η Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση και η δράση της στο παγκόμιο αντιπολεμικό και αντικαπιταλιστικόκίνημα

21/7: 30 Χρόνια απο το πραξικόπημα και τον πόλεμο του '74- Ποιά η προοπτική για την ειρήνη στη Κύπρο.

28/7: Γιατί χρειαζόμαστε τις δικοινοτικές εκδηλώσεις (μνημόσυνα-καμπινγκ)

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ———————————————

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ———————————————

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Ευρωεκλογες 2004:

Οι εργαζόμενοι μαύρισαν την ΕΕ του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού

Τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών σε όλες τις χώρες σχεδόν της ΕΕ μαζί με τα χαμηλά ποσοστά συμμετοχής έστειλαν ένα ισχυρό μήνυμα δυσαρέσκειας, μίσους και οργής απέναντι σε αυτούς που κυβερνάνε τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η εφημερίδα Financial Times έγραψε πως «οι Γάλλοι ψηφοφόροι, όπως και οι Γερμανοί συνάδελφοί τους χρησιμοποίησαν τις εκλογές για να καταγράψουν τις ανησυχίες τους για τις επώδυνες μεταρρυθμίσεις στην κοινωνική ασφάλιση και την αγορά εργασίας».

Τα αποτελέσματα της 13ης Ιούνη, δεν ήταν πανωλεθρία μόνο για τον Σρέντερ στη Γερμανία, τον Μπλέρ στη Βρετανία και για τη δεξιά κυβέρνηση των Σιράκ-Ραφαρέν στη Γαλλία. Ήταν χαστούκι και για τον δεξιό πρωθυπουργό της Ιταλίας Σίλβιο Μπερλουσκόνι.

Στη Βρετανία ο συνδυασμός των αριστερών οργανώσεων και ακτιβιστών *Respect* που δημιουργήθηκε 3 μήνες προηγουμένως κατάφερε να πάρει 1.7% των ψήφων σε όλη την Αγγλία και την Ουαλία. Το *Respect* που έχει τις ρίζες του στο αντιπολεμικό κίνημα της Βρετανίας έχει καταφέρει να κερδίσει σημαντική υποστήριξη στις εργατογειτονιές και τις πολυπολιτισμικές συνοικίες.

Στην Ελλαδα σε σύγκριση με τις βουλευτικές εκλογές της 7 Μάρτη το άθροισμα των ψήφων του ΚΚΕ και του ΣΥΝ έμεινε ουσιαστικά στάσιμο. Αντίθετα, για πρώτη φορά τα "εξωκοινοβουλευτικά" αριστερά ψηφοδέλτια, που κατάφεραν να συσπειρώσουν περίπου 132.000 ψηφοφόρους. Η «Αντικαπιταλιστική Συμμαχία» αύξησε τους ψήφους της σε σχέση με τις βουλευτικές εκλογές, φτάνοντας περίπου τις 12.000. Το αποτέλεσμα των εκλογών είναι ένα δείγμα της ανάγκης που νιώθει ένα πολύ μεγάλο κομμάτι των αγωνιστών της αριστεράς, που λένε ότι δεν πάει άλλο με τα αδιέξοδα της πολιτικής του ΣΥΝ και του ΚΚΕ.

Κύπρος

Τα αποτελέσματα των πρώτων ευροεκλογών στην Κύπρο κατέγραψαν πρώτον, μια σημαντική υποχώρηση του ΑΚΕΛ που έχασε 7% και έπεσε από το 34% στο 27% συγκριτικά με τις βουλευτικές του 2001και την υποχώρηση του ΔΗΣΥ που έπεσε στο 28% χάνοντας 6% . Δεύτερον, μια πρωτοφανή αποχή των ψηφοφόρων που μαζί με τα λευκά έφτασε το 30%.

Μια ολόκληρη η φιλολογία αναπτύχθηκε στα κανάλια και στον τύπο σχετικά με τα αποτελέσματα, βασισμένη πάνω σε δύο μεγάλα ψέματα: το ότι δήθεν ο κόσμος του ΑΚΕΛ τιμώρησε την ηγεσία του κόμματος για την απόφαση του στο δημοψήφισμα, που προέρχεται κύρια από τους οπαδούς του ΝΑΙ και το άλλο για την 'αποπολιτικοποίηση' και 'απαξίωση' της πολιτικής από τη νεολαία.

Όμως αυτού του είδους οι βαθυστόχαστες αναλύσεις πολύ λίγη σχέση έχουν με την πραγματικότητα

Όσον αφορά το ΑΚΕΛ, σε απόλυτους αριθμούς πήρε 94 χιλιάδες ψήφους συγκριτικά με 140 χιλιάδες το 2001 δηλαδή έχασε γύρω στις 50 χιλιάδες ψήφους από τους ψηφοφόρους του.

Όμως οι οπαδοί του ΑΚΕΛ που ψήφισαν «ναι» στο δημοψήφισμα - γύρω στο 20% της δύναμης του ΑΚΕΛ - ανέρχονται γύρω στις 25 χιλιάδες περίπου ψηφοφόρους) (Βάσος Γεωργίου, «Φιλελεύθερος» 20/6/04). Με βάση αυτά τα στοιχεία το ΑΚΕΛ έχασε διπλάσιους ψηφοφόρους από εκείνους του ΝΑΙ, που σημαίνει 25.000 είτε τήρησαν αποχή είτε δεν ψήφισαν το κόμμα τους. Γι' αυτό και οι «αναλύσεις» ότι το ΑΚΕΛ υποχώρησε διότι δεν είπε «ναι» στο δημοψήφισμα της 24ης Απριλίου, που προέρχονται ακόμα κι από στελέχη του ΑΚΕΛ, παραμένουν εντελώς αστήριχτες.

Απο την προεκλογική εξόρμηση της Πρωτοβουλία Δράση για Ειρήνη μαζί με τον Μεχμέτ Χασάν

Παρ' όλο που ο ΔΗΣΥ 'πανηγύρισε' επειδή πήρε 28% ενώ οι προβλέψεις των δημοσκοπήσεων μετά την διάσπαση που είχε εξαιτίας του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα έδειχναν να έχει 25%, στην ουσία έχασε 6% και κατάφερε να ξεπεράσει το ΑΚΕΛ κατά 0,3% (!) κι αυτό λόγω της αποχής των Ακελικών.

Σε απόλυτους αριθμούς και πάλι ούτε ο ΔΗΣΥ που η ηγεσία του τάχθηκε υπέρ του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα έχει λόγο να πανηγυρίζει. Όπως και με το ΑΚΕΛ έτσι και ο Συναγερμός, από τις 135 χιλιάδες ψήφους που πήρε το 2001 στις βουλευτικές, μάζεψε μόνο 94 χιλιάδες, δηλαδή είχε μια απώλεια 40 χιλιάδων ψήφων.

Η «Συνεργασία για την Ευρώπη», η διάσπαση του ΔΗΣΥ με τον πρώην πρόεδρο του Μάτσης πήρε 11% και κατάφερε να βγάλει ευρωβουλευτή με 37 ψήφους μόνο από την ΕΔΕΚ.

Συνεπώς εάν οι ψηφοφόροι λειτουργούσαν κατά κύριο λόγο με βάση το δημοψήφισμα θα 'πρεπε ο Μάτσης του ΟΧΙ αντί 11% να έπαιρνε το ποσοστό του ΔΗΣΥ που τάχθηκε με το ΟΧΙ και ο ΔΗΣΥ να έμενε με το ποσοστό του Μάτση.

Όσον αφορά το ΔΗΚΟ του Τάσσου με το «ηχηρό» ΟΧΙ απλά διατήρησε τα ποσοστά των συνεργαζόμενων μικρών κομμάτων ενώ οι ακροδεξιοί των Νέων Οριζόντων (1,65%) και οι ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ (0,86%) που στήριξαν το ΟΧΙ καταποντίστηκαν. Την ίδια τύχη είχαν και τα κόμματα ή συνδυασμοί που υποστήριξαν το ΝΑΙ όπως το κόμμα του Βασιλείου που μαζί με τους «εκσυγχρονιστές» και διάφορους αριστερούς του ΝΑΙ, δεν κατάφεραν να πάρουν ούτε 2%. Η ΕΔΕΚ (10,8%) κατάφερε να αυξήσει σημαντικά τα ποσοστά της απορροφώντας ένα ποσοστό από τους Ακελικούς που ήθελαν να εμποδίσουν το δεξιό ΔΗΣΥ και τους εθνικιστές του ΟΧΙ, του Μάτση να μπουν στην Ευρωβουλή.

Δυσαρέσκεια και θυμός

Οι ευρωεκλογές έγιναν μέσα σε ένα έντονο κλίμα πόλωσης που αφορούσε κυρίως τη στάση των κομμάτων στο δημοψήφισμα και τις συνέπειες που αυτό είχε στη συνοχή των κομμάτων. Το ίδιο το αποτέλεσμα αντανακλά σε μεγάλο βαθμό αυτή την πόλωση. Όμως, τα αποτελέσματα καταδεικνύουν πώς κανένα στρατόπεδο, είτε του ΝΑΙ είτε του ΟΧΙ δεν κεφαλαιοποίησε στις Ευρωεκλογές τη στάση που πήρε στο δημοψήφισμα.

Βέβαια ένα ποσοστό ψηφοφόρων ψήφισε ανάμεσα σε αλλά κριτήρια και με βάση τη στάση των κομμάτων στο δημοψήφισμα. Πολύς κόσμος ήθελε να τιμωρήσει το ΑΚΕΛ αλλά όχι γιατί είπε ΟΧΙ στο δημοψήφισμα αλλά για τον τρόπο με τον οποίο είπε όχι. Ήταν ένα μεσοβέζικο ΟΧΙ, εθνικιστικό, με άξονα τα συμφέροντα της «ε/κ πλευράς» και όχι τα συμφέροντα των Ε/κ και Τ/κ εργαζομένων.

Πολλοί αριστεροί έμειναν ακάλυπτοι από τις ταχυδακτυλουργίες της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, ότι δηλ λέμε ένα «ήπιο ΟΧΙ για να τσιμεντώσουμε το ΝΑΙ». Γι' αυτόν τον κόσμο ήτανε και είναι δύσκολο να ξεχάσει τις Βάσεις, τον ρόλο των Ιμπεριαλιστών, ΗΠΑ και Βρετανίας, στην Κύπρο αλλά και σε ολόκληρη την γύρω περιοχή, που ήταν οι κύριοι εμπνευστές αυτού του σχεδίου. Ήτανε δύσκολο να χωνέψει την εικόνα του Χριστόφια να μιλά στο τηλέφωνο με τον Κόλιν Πάουελ και να ζητά «βοήθεια» για να «βοηθήσει» το ΑΚΕΛ στο ΝΑΙ. Αυτός κι αν ήτανε σοβαρός λόγος γι' αυτόν τον κόσμο να τιμωρήσει το ΑΚΕΛ και όχι για το υποτιθέμενο ΟΧΙ. Έτσι και αλλιώς το ΑΚΕΛ δεν έχασε ψήφους προς τα κόμματα του ΝΑΙ.

Εκείνο που κατέγραψαν οι εκλογές και που ερμηνεύτηκε σαν 'αποπολιτικοποίηση' ή 'απαξίωση της πολιτικής' (Κατσουρίδης, Ε. Θεοχάρους) ήτανε η δυσαρέσκεια και η απογοήτευση του κόσμου για την ΕΕ και την εσωτερική διακυβέρνηση. Κι αυτό ισχύει περισσότερο για τη βάση του ΑΚΕΛ.

Για το ΑΚΕΛ η συγκυρία των εκλογών ήταν μια δυσάρεστη περίοδος. Ήταν μια περίοδος με έντονες κινητοποιήσεις ενάντια στην πολιτική που εφάρμοσε και που πρόκειται να εφαρμόσει η κυβέρνηση για «εναρμόνιση» και «προσαρμογή» με την Ε.Ε. Τις τρεις τελευταίες εβδομάδες πριν τις εκλογές το προεδρικό και η Βουλή πολιορκούνταν απο διαμαρτυρόμενους κτηνοτρόφους, φοιτητές της νοσηλευτικής, βοηθούς εκπαιδευτές του υπουργείου Παιδείας και άλλους κλάδους, ενώ οι απανωτές αυξήσεις, ιδιαίτερα στα καύσιμα έχουν προκαλέσει την οργή του κόσμου. Τα κάστανα από τη φωτιά κλήθηκαν να τα βγάλουν κατά βάση οι Υπουργοί που προέρχονται κυρίως από το χώρο του ΑΚΕΛ.

Την τελευταία βδομάδα πριν τις εκλογές ο Χριστόφιας και η ηγεσία του ΑΚΕΛ εκτόξευσαν 'αντικαπιταλιστικές' κορώνες ζητώντας την ψήφο του κόσμου στη βάση του να «ενισχυθεί το ΑΚΕΛ για να δώσει μαζί με την Ευρωπαϊκή Αριστερά τη μάχη στο Ευρωκοινοβούλιο ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό και στις επιθέσεις στις εργατικές κατακτήσεις». Φαίνεται όμως ότι δεν έπεισαν τους ψηφοφόρους τέτοια καλέσματα της τελευταίας στιγμής.

Έτσι το ΑΚΕΛ πλήρωσε και το κόστος της κυβερνητικής πολιτικής και των αντιδράσεων που αυτή προκαλεί αφού είναι το μεγαλύτερο κόμμα της συγκυβέρνησης.

Αυτό που ανέδειξαν με έντονο τρόπο οι ευρωεκλογές είναι την ανάγκη για μια νέα Αριστερά. Μια αριστερά που να έχει στην ατζέντα της τη σύγκρουση με τον καπιταλισμό, τον εθνικισμό και το ρατσισμό και που να στηρίζεται σ' ένα κίνημα από τα κάτω. Αυτό τον προσανατολισμό έχει η Εργατική Δημοκρατία και καλούμε τον κάθε αγωνιστή που βλέπει την ανάγκη για μια νέα Αριστερά να έρθει να την χτίσουμε μαζί.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΜΕΧΜΕΤ ΧΑΣΑΝ: το διεθνιστικό ψηφοδέλτιο

Τα αποτελέσματα των ευροεκλογών κατέγραψαν ένα άλλο σημαντικό στοιχείο. Ο μοναδικός τουρκοκύπριος υποψήφιος Μεχμέτ Χασάν (Χασγκιουλέρ) από την Αμμόχωστο που υποστηρίχθηκε από την Πρωτοβουλία «Δράση για Ειρήνη» πήρε 0,20% ή 681 ψήφους.

Παρόλη τη σχεδόν ανύπαρκτη κάλυψη της υποψηφιότητας του Μεχμέτ Χασάν από τα ε/κ ΜΜΕ και παρά την επίθεση που δέχθηκε από την επίσημη Τ/κ Αριστερά αλλά κι από τη «Χαραυγή» - με άρθρο της την παραμονή των εκλογών, ενάντια στην υποψηφιότητα του Μεχμέτ και ενάντια στην Πρωτοβουλία που στήριξε την εκστρατεία του - ο Μεχμέτ κατάφερε να πάρει 681 ψήφους. Σε πολλά εκλογικά κέντρα πήρε περισσότερους ψήφους από τους Οικολόγους ή το κόμμα του Βασιλείου ή τους ακροδεξιούς των Νέων Οριζόντων, ενώ αρκετοί ψήφοι ήτανε διαχυμένοι ακόμα και σε μικρά εκλογικά κέντρα σε όλες τις επαρχίες έστω με μια ή δυο ψήφους για τον Μεχμέτ.

Η Πρωτοβουλία Δράση για Ειρήνη συγκροτήθηκε μόλις 3 βδομάδες πριν από τις εκλογές από την Εργατική Δημοκρατία και από ε/κ και τ/κ ακτιβιστές της επαναπροσέγγισης. Μέσα σ' αυτό το μικρό διάστημα, με περιορισμένα μέσα και πενιχρότητα πόρων — σε σχέση με τα κόμματα και άλλους υποψήφιους - κατάφερε να οργανώσει προεκλογικές συγκεντρώσεις σε όλες τις πόλεις, να τυπώσει 30,000 φυλλάδια και να τα διανέμει σε συναυλίες, στον κατακλυσμό στη Λάρνακα και κάθε απόγευμα στο προεκλογικό περίπτερο στην Πλατεία Ελευθερίας.

Κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν και πολύ θετικό και αξιόλογο γιατί για όλους αντιπροσώπευε την ψήφο στην επαναπροσέγγιση, τη συμφιλίωση και την ειρήνη. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το αποτέλεσμα θα μπορούσε να ήτανε εντυπωσιακό εάν ανταποκρίνονταν στην πρόταση της ΕΔ οι διάφορες ε/κ οργανώσεις και ομάδες για στήριξη του Μεχμέτ. Προτίμησαν όμως να δώσουν τη μάχη με τους όρους του αποτελέσματος στο δημοψήφισμα και όχι με τους όρους της ελληνοτουρκικής φιλίας και του διεθνισμού.

Από την αρχή της προεκλογικής εκστρατείας ήτανε καθαρό πως οι ευρωεκλογές δεν ήτανε αυτοσκοπός αλλά η αφετηρία σε μια προσπάθεια που θα συμβάλει στο χτίσιμο του κινήματος επαναπροσέγγισης. Από αυτή τη σκοπιά η ευρωεκλογές ήταν μια καλή αρχή για την συνέχεια που έγινε με τη διοργάνωση της αντιπολεμικής διαμαρτυρίας GELME BUSH μαζί με τ/κ οργανώσεις νεολαίας το Σάββατο 26 Ιούνη αλλά και για άλλες δικοινοτικές εκδηλώσεις που ετοιμάζονται για την επόμενη περίοδο μέσα στο καλοκαίρι.

εργατικη δημοκρατια

ΙΡΑΚ

Ούτε τις φιέστες τους δεν μπορούν να οργανώσουν με τον τρόπο που θέλουν οι δυνάμεις κατοχής στο Ιράκ. Η "μεταβίβαση εξουσίας" που προετοιμαζόταν εδώ και καιρό για τις 30 Ιούνη, μεταφέρθηκε επισπευσμένα δύο μέρες νωρίτερα και έγινε τη Δευτέρα 28 Ιούνη, από φόβο ότι θα γίνονταν τόσες πολλές και συντονισμένες επιθέσεις της Αντίστασης στις 30 Ιούνη που θα έκλεβαν την παράσταση.

Απο την διαδήλωση στις 26 του Ιούνη, που πέρασε και απο τις δυό πλευρές της Λευκωσίας

Το ΝΑΤΟ "εκπαιδευτής" της κατοχής στο Ιράκ

Αυτά τα άλυτα προβλήματα συζήτησαν οι ηγέτες των 26 χωρών του ΝΑΤΟ στην Ισταμπούλ. Ο Μπους και ο Μπλερ πήγαν στην Τουρκία αποφασισμένοι να μην αφήσουν καμιά διαφωνία να χαλάσει τα βήματα που είχαν αποφασίσει να γίνουν, ώστε να διατηρήσουν τις ελπίδες τους ότι θα ελέγξουν το Ιράκ. Ετσι παρά τις αντιρρήσεις της Γαλλίας και της Γερμανίας, το ΝΑΤΟ πήρε επίσημα την απόφαση ότι αναλαμβάνει την εκπαίδευση του στρατού και της αστυνομίας της νέας ιρακινής κυβέρνησης.

Καμιά χώρα δεν είναι υποχρεωμένη να στείλει στρατεύματα, αφήνοντας έτσι δυνατότητες σε Γαλλία και Γερμανία να μην συμμετάσχουν, όμως όποια χώρα στείλει στρατό για "εκπαίδευση" των ιρακινών, θα βρίσκεται κάτω από την ομπρέλα του ΝΑΤΟ. Ετσι αφήνουν όλα τα περιθώρια στον Μπους να μαζέψει πιο εύκολα τους "πρόθυμους" που έψαχνε. Οι πληροφορίες λένε πως το πρόγραμμα της μετατροπής της κατοχής σε ΝΑΤΟ-ϊκή με νέες χώρες να αναλαμβάνουν δράση θα ξεκινήσει πολύ γρήγορα, μέσα στο καλοκαίρι. Ψηλά στη σειρά των 26 νέων προθύμων που είπαν ΝΑΙ και υπέγραψαν για το νέο αυτό έγκλημα που ξεκινάει στο Ιράκ είναι ο Καραμανλής που συμμετείχε στην Ισταμπούλ συμφωνώντας σε όλα.

Δίπλα στο Ιράκ, το ΝΑΤΟ αποφάσισε να αυξήσει την παρουσία του στο Αφγανιστάν σε 10.000 στρατιώτες από 6.500 που είναι σήμερα. Ο Μπλερ ήταν αυτός που ανέλαβε να "πείσει" τους ομόλογούς του κάνοντας έκκληση "Να μπει το Αφγανιστάν πρώτο σε προτεραιότητα, γιατί οι καταστάσεις που έχει γεννήσει η μετά-Ταλιμπάν εποχή δεν υπήρξαν εύκολες για το ΝΑΤΟ.

Η ψευτο-μεταβίβαση εξουσίας που έγινε στο Ιράκ βέβαια κάθε άλλο παρά μείωσε την οργή της συντριπτικής πλειοψηφίας του ιρακινού λαού κατά της κατοχής. Περισσότεροι από 100 Ιρακινοί έχουν σκοτωθεί την τελευταία βδομάδα καθώς η βία συνεχίζεται σε ολόκληρη τη χώρα. Σε ένα σημάδι προχωρήματος της αντίστασης, ένα αμερικάνικο μεταγωγικό αεροσκάφος αναγκάστηκε πριν από λίγες μέρες να κάνει αναγκαστική προσγείωση στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης αφού χτυπήθηκε από πυρά.

Οι ιρακινοί μαχητές είχαν ήδη αποκόψει μερικώς το αεροδρόμιο από τη Βαγδάτη, κλείνοντας το βασικό δρόμο για το μεγαλύτερο μέρος της μέρας. Την προηγούμενη βδομάδα οργανώθηκαν συντονισμένες επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα.

Οι ΗΠΑ θέλουν τώρα οι ιρακινές δυνάμεις ασφαλείας να αναλάβουν ένα μεγάλο μέρος από τις μάχες και να πληρώνουν το τίμημα σε νεκρούς. Και το ΝΑΤΟ στην Ισταμπούλ τους έδωσε τη συγκατάθεσή του ότι θα βοηθήσει όσο μπορεί σ' αυτή την προσπάθεια να τσακιστεί η ιρακινή αντίσταση.

Η εκλογή Μπαρόζο στηρίζει τη συμμαχία των "προθύμων"

Συμμαχία των "προθύμων" του Μπους και του πολέμου. Αυτό είναι ο Καραμανλής και οι άλλοι ηγέτες που βρέθηκαν τις προηγούμενες μέρες στις Συνόδους Κορυφής του ΝΑΤΟ και της ΕΕ.

Ισως η πιο συμβολική απόφαση είναι η εκλογή του Πορτογάλου Πρωθυπουργού Μπαρόζο στην θέση του Προέδρου της Επιτροπής της ΕΕ. Ο Μπαρόζο ήταν ο "οικοδεσπότης" του Μπους, του Μπλερ και του Αθνάρ στις Αζόρες πέρσι, λίγο πριν ξεκινήσει η εισβολή στο Ιράκ. Ηταν η συνάντηση όπου αυτά τα κορυφαία γεράκια αναζητούσαν με αγωνία περισσότερους "πρόθυμους" για να μπουν στον πολεμικό συνασπισμό τους. Τώρα ψάχνουν με την ίδια αγωνία να βρουν στηρίγματα για τα ανδρείκελα που έχουν εγκαταστήσει στο Ιράκ. Η ανάδειξη του Μπαρόζο στην κορυφή της ΕΕ, με την στήριξη και του Καραμανλή και του Τάσσου είναι η επιβεβαίωση ότι ολόκληρη η ΕΕ παίρνει αυτό το ρόλο.

Οι πρακτικές επιπτώσεις φάνηκαν στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ που αποφάσισε την εκπαίδευση των δυνάμεων της κατοχικής Αστυνομίας του Ιράκ από τις χώρες μέλη. Ετσι, ο Καραμανλής αποδέχθηκε και επίσημα τη θέση του εκπαιδευτή βασανιστών και δολοφόνων. Το πόσο απομονωμένοι από το λαό του Ιράκ είναι οι δωσίλογοι του Μπους φάνηκε κι από την απόφαση να επισπεύσουν την "παράδοση" ξαφνικά κατά δύο μέρες. Σύμφωνα με τις εφημερίδες η αιφνιδιαστική αλλαγή σκυτάλης τη Δευτέρα το πρωί αντί για τις 30 Ιούνη έγινε για να φύγει με μεγαλύτερη ασφάλεια ο αμερικανός τοποτηρητής Μπρέμερ και να αποφύγει τις επιθέσεις ο "πρωθυπουργός" Αλάουϊ.

Φάνηκε έτσι ακόμα μια φορά πόσο δίκιο έχουν οι αντιπολεμικοί διαδηλωτές που βγήκαν στους δρόμους ξανά. Δεκάδες χιλιάδες πολιόρκησαν τον Μπους και τους ηγέτες της ΕΕ και του ΝΑΤΟ στην Ιρλανδία και την Τουρκία. Και μαζί τους κι εμείς που διαδηλώσαμε το Σάββατο, στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, στα Γιάννενα, στην Κρήτη αλλά και στη Λευκωσία.

Ο Καραμανλής και οι υπουργοί του, όμως, δεν είναι μόνο κυβέρνηση προθύμων του Μπους αλλά και του ΣΕΒ και των τραπεζιτών. Εθεσαν στη διάθεση του ΝΑΤΟ 130 πλοία ελλήνων εφοπλιστών (με το αζημίωτο) για τις ανάγκες μεταφοράς στρατιωτικού υλικού και προσωπικού. Λεφτά για τις μεταφορές των δολοφόνων, των βασανιστών και των εκπαιδευτών τους υπάρχουν. Μόνο για τα αιτήματα και τις ανάγκες των εργαζόμενων δεν υπάρχουν.

Τα μέτωπα της πάλης ενάντια στον πόλεμο και ενάντια στη λιτότητα είναι κοινά. Οι εργαζόμενοι που απεργούν τις τελευταίες βδομάδες στην Ελλάδα, οι νοσοκομειακοί οι εργαζόμενοι στο Σκαραμαγκά, οι συμβασιούχοι, όλα τα εργατικά κομμάτια που αγωνίζονται έχουν εκφράσει ξανά και ξανά την αντίθεσή τους στον πόλεμο. Ολοι μαζί μπορούν να ενωθούν σε μια πανίσχυρη μαζική αντίσταση στην κυβέρνηση του Καραμανλή. Η τύχη του Αθνάρ θα σκιάζει τα βράδια πολλών από αυτούς που αποτελούν σήμερα τη συμμαχία των "προθύμων"

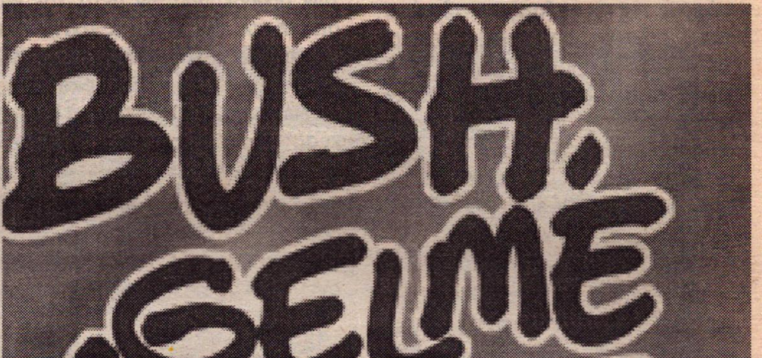

Η αφίσα της καμπάνιας Gelmebush "Μην έλθεις Μπούς δεν σε θέλουμε" γράφει